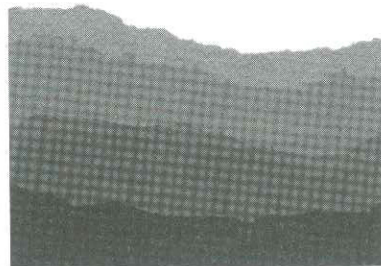

Conor McPherson
Na cestě duchů
(The Weir)

Přeložil Jan Hančil
1999

Dějištěm hry je irský venkov, Severovýchodní Leitrim nebo Sligo. Současnost. Odehrává se v malém venkovském baru.

Vlevo je barová přepážka se třemi kohouty. Láhve s lihovními nemi nejsou instalovány (jak bývá v anglosaských zemích zvykem – hrdly dolů s nasazenými odměrkami a kohouty – pozn. překl.), ale stojí prostě na polici. U baru vidíme tři stoličky.

Vpravo je krb s vestavěnými kamny. U něj stojí stolek s malými stoličkami a jednou větší, pohodlnější židlí co nejléž u krbu. Další stolek je vpředu s jednou nebo se dvěma židlemi.

Na zdi vzadu jsou rozvěšeny staré černobílé fotografie: zřícenina kláštera, lidé pózující poblíž nově vybudovaného elektrárenského jezu, město v zátočině obklopené horami.

V rohu je umístěna stará televize a na polici za barem malé rádio.

Dveře vpravo slouží jako hlavní vstup do baru. Dveře vzadu vedou k záchodům a na dvorek.

Bar je součástí domu, ke kterému patří farma.

Dveře vpravo se otevírají. Vchází Jack. Je v obleku, který na něm tak trochu visí, a v bílé košili s rozhalenkou. Přes oblek má špinavou větrovku. Sulékné větrovku a pověst ji na věšák. Agresivně si utře boty o rohožku.

Přejde za pult. Bere si sklenici a jde si načepovat půllitr černého piva. Kohoutek nefunguje. Ještě jednou se o to marně pokusí a podívá se pod přepážku. Obrátí se, vezme si z police láhev a nešikovně ji odzátkuje. Náleje si a postaví sklenici na bar, aby klesla pěna. Pak se obrátí k příruční pokladně a snadno, i když ne s jistotou, ji otevře. Je vidět, že má praxi. Najde ceník, který leží vedle pokladny, podrží si před očima brýle a zkoumá ho. Vloží peníze do pokladny a napačítá si nazpátek drobné.

Otevrou se dveře vzadu. Vejde Brendan. Má na sobě světlé tlusté mansestráky a na nohou trepky. Nese koš plný rašelinových briket. Jde ke krbu, Jacka si nevyšimá. Vnímá jen jeho hlas.

Osoby

Jack

Brendan

Jim

Finbar

Valerie

BRENDAN Jacku?

JACK Brendane. (*Pozvedne sklenici*) Co máš s tím Guinnessem?

BRENDAN (*příkládá rašelinu do kamen*) Nevím. Asi něco s pípou. To víš,ovej sud.

JACK A ten druhěj kohout funguje?

BRENDAN Ten jo.

JACK Co kdybys je vyměnil, aby si člověk mohl dát jedno černý, co?

BRENDAN A jak k tomu přijdou ty, co pijou světlý?

JACK (*pohrdavě*) Jo ty, co pijou světlý.

BRENDAN Zejtra se ti na to přijde podívat jeden maník. Dej si lahvovej.

JACK Už jsem si dal. (*Pauza*) Radost z toho nemám, to víš! Ale co naděláš?

Zasmějí se.

BRENDAN Jen se nedělej.

JACK (*pije*) Fujtajbl. To je dobrý tak pro škrkavky.

BRENDAN Vždyť ono by se jich v tobě pár našlo.

Smějí se. Pauza. Brendan si ve stoje utírá ruce.

BRENDAN Fouká tam, co?

JACK To teda jo.

BRENDAN Tos šel určitě proti větru.

Jack vyjde z baru.

JACK Taky že jo. Foukal proti, dokud jsem nezašel za kopec. Tam už pak bylo trochu závětří.

Brendan odejde za bar. Uklízí, utírá skleničky.

BRENDAN Jo, s tím si užijem. Jde od severu.

JACK Mm. Ale co, dá se to vydržet.

BRENDAN Jo. Je docela příjemnej. (*Pauza*) Takovej vlahej.

JACK Byls dneska ve městě?

BRENDAN Nebyl, ne. Měl jsem tu sestry na návštěvě. Přišly mě zkontrolovat.

JACK Dohlídnout na svý investice.

BRENDAN No jo. Přitom nemaj o ničem ani páru, rozumíš? Prostě jen tak... rozumíš.

JACK Tlačěj na tebe.

BRENDAN Přesně tak. (*Pauza*) Tlačěj na mě, abych prodal tu horní louku.

JACK Vždyť ty ji nepotřebuješ.

BRENDAN Moc ne. Víš, co to dá práce, než tam dostanu stádo ovcí? Jenže já vím, že když se tam na to dívaj, neviděj louku, ale autáky pro ty svoje chlapy.

JACK Hm. Ale neděláš jim to naschvál, vid'?

Nechceš je naštvat?

BRENDAN Kdepak. Já jen... Je tam nahoře moc hezky.

Ale já nevím. Prostě...

Krátká pauza.

JACK Byly tu celej den?

BRENDAN Přijely kolem druhý. Na oběd se stavily v Erbu. Rovnou to na mě vybalily. A o půl čtvrtý už byly pryč.

JACK Nemaj k tomu žádněj vztah, co?

BRENDAN Ne, nemaj. Rozhlížej se tady a je to jako... no co... víš, co?

Trochu se zasmějí.

BRENDAN Je to stranda.

JACK Hm.

BRENDAN Tys byl ve městě?

JACK Jo, byl. Ještě jsem si stačil vsadit. Vlítnul jsem tam kolem jedenáctý. Byl tam Jimmy, skočili jsme si na jedno ke Korbelu.

BRENDAN A co on, co jeho máma?

JACK Copak Jimmy! Dneska se tu staví. Dal mi dobrej tip. Shrábli jsme to jedenáct ku čtyřem.

BRENDAN Už ses ho naučil poslouchat, vid'?

JACK Ale... Na tutovky kašlu. Jenže poslední dobou se na mě lepila taková smůla, že bys nevěřil.

Byl jsem tak zoufalej, že bych poslechl každýho.

BRENDAN Přeháníš.

JACK Ne ne, kdepak. Komu čest tomu čest. Byl to dobrej tip. A nejlípší na tom je, že jsem rozbil ten začarovanej kruh.

BRENDAN Seš příživník.

JACK (*směje se*) Znáám horší.

BRENDAN To jo, pár by se jich našlo.

JACK Poslyš, víš, co je s domem Maury Nealonový?

To je zajímavý!

BRENDAN Ne.

JACK

Říkal Jim, že v obchodáku potkal Finbara Macka. Že prej se mu konečně podařilo – a teď nevím, jestli to prodat nebo pronajmout. Kolik let že už tam nikdo nebydlí?

BRENDAN

Co já vím, nejmíň tak čtyři pět.

JACK

Podle Jima to tenhle měsíc bude pět let. Finbar byl celý na větvi, jakej je frajer. Klepal si na rameno, dobrá práce, chlapče, a mluvil jen o tý naší nový sousedce. Prej mladá ženská. Pěkná. Svobodná. Snad až z Dublinu, tak nějak. A Finbar se málem vykašlal na ženu, jen aby u ní měl šanci... Zkouší to, jak může. Dneska ji sem přiveze, sem je to od starý... Maury nejbliž. Vezme ji sem na skleničku. Představit domorodcům.

BRENDAN

Prevíť mizernej. Nestojím o to, aby to tu využíval pro podobný styky. Ženatěj chlap.

JACK

Ale, vždyť je to posera. Na to už nemá nervy. Kam by to s ní asi tak moh dotáhnout? Čuramedán starej. Jen ho to rajcuje. Že ji sem přiveze. A pak je v tom ještě něco, to si piš. Ukáže se tu s ní. On. To on je „s ní“, ať už je za tím, co chce. On nám ji přivede. Tobě, mně, Jimovi, jako starejm trubcům. Von, ženáč! Jako bych ho slyšel: „Tak to vidíte! S váma něco není v pořádku, víme? Svobodný mužský, a ženskou sem dostat nedokážou. A podívejte se na mě. V chomoutu, jednou provždy vyřízenej chlap, a musím jim ukázat, jak na to.“

BRENDAN Vůl je to a jinak už to neumí. Vlezlej, nevy-chovanej...

JACK

Vyvádí jako puberták, rozumíš?

BRENDAN Hm.

JACK

Proč sem nepříjde sama?

BRENDAN

Jo. To by bylo něco jinýho. Tomu bych rozuměl.

JACK

Nechme toho. Vlastně ani nevím, jestli se zdržím.

BRENDAN Hm.

Pauza. Jack dopije sklenici a postaví ji na pult.

JACK

Ještě jedno.

JACK

Brendan vezme sklenici a naleje z jiné láhve.
Nemůžu nechat Jimmyho na holičkách.

Rozumíš? Aby se před tím Finbarovým velko-podnikatelským světem neposadil na prdel.

Trochu se zasmějí.

BRENDAN Sakra, Jimmy... že ale s Finbarem všechny ty novinky probral, co?

JACK

Vidíš, to je zajímavý. On toho má ten chlapec tady (*dotkne se hlavy*) víc, než by se na první pohled zdálo.

BRENDAN Jasně. To si snad proboha nemusíme povídat.

JACK

Já vím.

BRENDAN To víme až moc dobře.

Jack počítá drobné a klade je na barový pult.

JACK Podal bys mi, Brendane, prosím tě, deset kusovek?

BRENDAN Červený?

JACK Buď tak hodnej.

Brendan položí cigarety na pult.

JACK Pámbu zaplat.

Pauza. Jack se jich zatím nedotkl. Brendan počítá peníze na baru. Jack čeká, než se napije.

JACK Je to dobře?

BRENDAN Skoro. Na zdraví.

JACK Ať slouží.

Jack se pořádně napije. Pauza.

JACK Stejně tě mám přečtenýho, nemysli si. Ale budu ti držet palce.

BRENDAN Co tím myslíš?

JACK Prestaň mlžit, jo. No tak.

BRENDAN Ah.

JACK Mladej chlap jako ty. A tohleto je zlatej důl.

BRENDAN Ah. Tu a tam. To víš, občas na to myslím.

JACK To bys taky měl.

BRENDAN Však ty taky.

JACK Ale jdi, prosím tě. Takovej dědek.

BRENDAN To povídej někomu jinýmu.

JACK Proč já bych strkal hlavu do chomoutu?

BRENDAN No a proč já?

Pauza.

JACK Asi máš pravdu. Člověk by se měl držet své svobody.

BRENDAN To víš, že jo.
Pauza.

JACK Držet se jí, držet.

BRENDAN Hm. *(Pauza)* Hm.

JACK Na zdraví.

BRENDAN Ať slouží.

Jack si dá dlouhý doušek. Otevrou se hlavní dveře a vstoupí Jim. Sulékně si větrovku a odhalí svou sváteční vestu. Jack předstírá, že si ho nevšiml.

JACK *(mrká)* Tak to vidíš, Brendane, štěstí se obrátilo. Dneska jsem dal Jimovi dobrý tip. Jen kdyby ten chlapec občas dal na moji radu.

JIM Příště si budu muset za tipy účtovat, co říkáš?

JACK Vida, Jimmy! Co piješ?

JIM Já tě naučím móresům! Nauč ho slušnému chování, Brendane. Pro mě panáka, Jacku.

BRENDAN Panáka.

JACK Slušnému chování? Mě? Na to jsou peníze krátký, co Brendane?

BRENDAN Jo, to chce bombu pod zadek.

JACK Přesně tak. Bombu a basta. Pořád tak fouká, Jime?

JIM Fouká, to jo. Ale teplej vítr.

JACK Zrovna jsme si říkali...

BRENDAN Na severák je teplej.

JIM Teď jde od západu.

BRENDAN Prosím tě!

JIM Ale jo, fouká od západu.

JACK To se musel stočit.

JIM Hmm.

Pauza. Jim jde k baru.

JIM Tak děkuju.

JACK Popojedem.

JIM Na zdraví.

BRENDAN Na zdraví.

JACK *Jack počítá drobné na baru.*
Je to v pořádku?

BRENDAN *Brendan počítá a vrátí Jackovi minci zpátky. (sbírá mince)* Teď je to dobře. Lehko nabyl, lehko pozbyl, co?

JACK Přesně tak. Jo, *(k Jimovi)* máš zejtra něco v plánu?

JIM V kolik?

JACK Musím ke Conoru Bolandovi. Vypilvnu mu traktor. A od úterka mi tam stojí ta kraksna otce Donala. Prej abych mu vyměnil olej. Ještě jsem to nestih. Moh bys tam, prosím tě, zaskočit a udělat mu to, abych moh jet k Bolandovi?

JIM Muselo by to bejt brzo. Vezu matku do Sligo.

JACK Jak se ti to hodí. Půjde to?

JIM Ale jo, mělo by. Dáš si jedno?

JACK Teď ne, děkuju. Ty si dej.

JIM Natoč mi jedno, Brendane. Ty piješ lahvovej? *Brendan vezme sklenici a natočí Jimovi půllitr světlého z dobrého kokoutu.*

JACK Á, léčívej pramen.

JIM Co?

BRENDAN Ale, pípa je v hajzlu.

JIM A já si říkám, co se s tím chlapek sakra stalo?

BRENDAN Jo. Že by dostal, prevít, chutě a pil teď už jenom lahvovej? Vlastně proč ne? *(K Jackovi)* Co říkáš?

Jack sedí, jako by snášel svět jen s vypětím trpělivosti. Smějí se. Pauza. Jack pohodí hlavou.

JACK Jak se daří mámě?

JIM Ale, znáš to.

JACK Hmm. Musím k vám někdy zajít. Pořád si to říkám.

JIM *(tónem, který říká: „žádnej spěch, nikdo tě nenutí“)* Stav se, kdy chceš. Jak se ti to bude hodit.

BRENDAN A budeš s tím něco dělat?

JIM Jako s čím?

BRENDAN Že seš v baru na všechno sám, tak jsem to myslel.

JIM Ale, stejně nemám kam jít. Mluvil jsem o tom s Finbarem. Budu rád, když za to dostanu dvacet tisíc. Co si za to dneska pořídíš? *(Krátká pauza)* Rozumíš?

JACK I s celým pozemkem?

JIM Jo, za všechno... jak to stojí a leží.

JACK Však se neztratíš, tu něco uděláš, tam něco.
 JIM Áah.
 JACK Ty vystačíš.
Pauza.
 BRENDAN Jack mi zrovna říkal o Finbarovi. A o tý nový eh...
 JIM Hmm, jo. To má ode mě.
 JACK To jsem mu řekl.
 JIM Mezitím jsem ji viděl.
 BRENDAN Cože?
 JIM Jo, Finbar ji vzal autem nahoru do sedla.
Jack a Brendan si vymění pohledy.
 BRENDAN A sakra.
 JACK No ne, jako dva holoubci.
 JIM Ukazuje jí kraj.
 JACK Jo, kraj! Proboha. To je ale vůl blbej. Co tím sakra sleduje? Chápete to?
 JIM Ah. Ona... tohle je jediný dům v sousedství.
 JACK Neříkej, že by sem netrefila sama. *(Pokyvuje hlavou)* To mi nepovídej.
 BRENDAN No, to je ale, víte co? Jestli jde jenom o zdvořilost a obchodní... akt nebo co, tak neřeknu, můj zakazník, můj pán a... Ale i kdyby v tom bylo nějaký svinstvo, tak já jsem za tím podělaným pultem v pasti. Chcete po mně, aby tady netokal. Jenže já musím respektovat, co si budou...
 JACK No vidíš, a jsme doma.
 JIM Nejspíš na tom nic nebude.
Krátká pauza.
 JACK Kolik jí tak může bejt, Jime?
 JIM Hmm. Zahlíd sem ji na vteřinku. Já bych řekl – *(odmlčí se)* jak jsem ji viděl v tom autě. Tak třicet, čtyřicet. – Moc pěkná.
Pauza.
 JACK A z Dublinu, jo?
 JIM Z Dublinu.
Krátká pauza.
 BRENDAN Není z kraje, že ne?
 JIM Ne, ona... chce se sem přistěhovat, rozumíš?
 JACK Hmm. *(Pauza)* Jo.
 JIM Tak na zdraví. *(Pije)*

JACK Ať slouží. *(Pije)*
 BRENDAN Na zdraví, chlapi.
 JACK Ještě tak tejden čtrnáct dní, a máš tu první Němce.
 BRENDAN Hmm. Večer jich tu bude všude plno, to jo.
 JACK Co kdybys jim uvolnil jednu louku pro ty jejich bydličky, co?
 BRENDAN Ale.
 JACK Tu horní.
 BRENDAN Na tom vidrholci by se neměli kam schovat. Tam fíčí, že tě to porěže.
 JIM Ale víš, co bys moh? Ovcím by to nahore nevadilo a ty bys moh, rozumíš, tady dole.
 BRENDAN Víš dobře, že jich tu bude i tak dost.
 JIM To bude, jo.
 JACK Po výdělku navíc, koukám, nepaseš.
 BRENDAN Ani po práci!
 JIM Bude jich tu i tak dost.
 BRENDAN Kempy přenechám Finbarovi, ne? Ten už si s nima poradí.
 JACK Copak Finbar, ten by potřeboval pár krejcarů jako sůl.
Smějí se.
 BRENDAN Potřeboval by si trochu přilepšit, chudák malej, to je fakt, to jo.
 JACK Hmm.
Pauza.
 BRENDAN Jo jo. Kdyby k tobě jezdili s celejma rodinama na prázdniny. I s děčkama a tak, to bys koukal, jak by ti to uteklo. A pak, až by odjeli, jestli teď tam máš klid, tak potom by tě z toho klidu kleplo. Rozumíš?
Pauza.
 JACK Hmm.
 JIM Dáš si ještě slzu, Jacku?
 JACK Ale jo.
 JIM Dva prcky, buď tak hodnej, Brendane.
 BRENDAN Když prcky, tak prcky.
Brendan pracuje. Jim počítá na baru drobné.
 JACK Ty si s náma nedáš?
 BRENDAN Zrovna si říkám, mám, nemám...
 JACK Dej si panáka a nezlob.

BRENDAN Tak jo.
Brendan si najeje sklenku whisky.

JACK No vidíš, že to jde. *(Počítá drobné na baru)*
Pár krejcarů, co? *(Usmějou se)* Hmm.
Jack vytáhne cigarety.

JACK Jíme.
JIM Díky, Jacku.
Jednu si vezme.

JACK Brendane?
BRENDAN Sajrajt je to!
JACK Kuš, jedna tě nezabije!
BRENDAN *(vezme si)* Dej to sem.
*Jack škrtně sirkou, všichni si připálí.
Na okamžik spokojeně zabafají.*

JIM *(zvedne sklenku)* Tak na zdraví!
JACK Tak to má bejt. Na zdraví!
BRENDAN Ať žijem, chlapi.
JIM Na zdraví.
Piji.

JACK Tak.
JIM Neslyšíte nic?
Pauza.

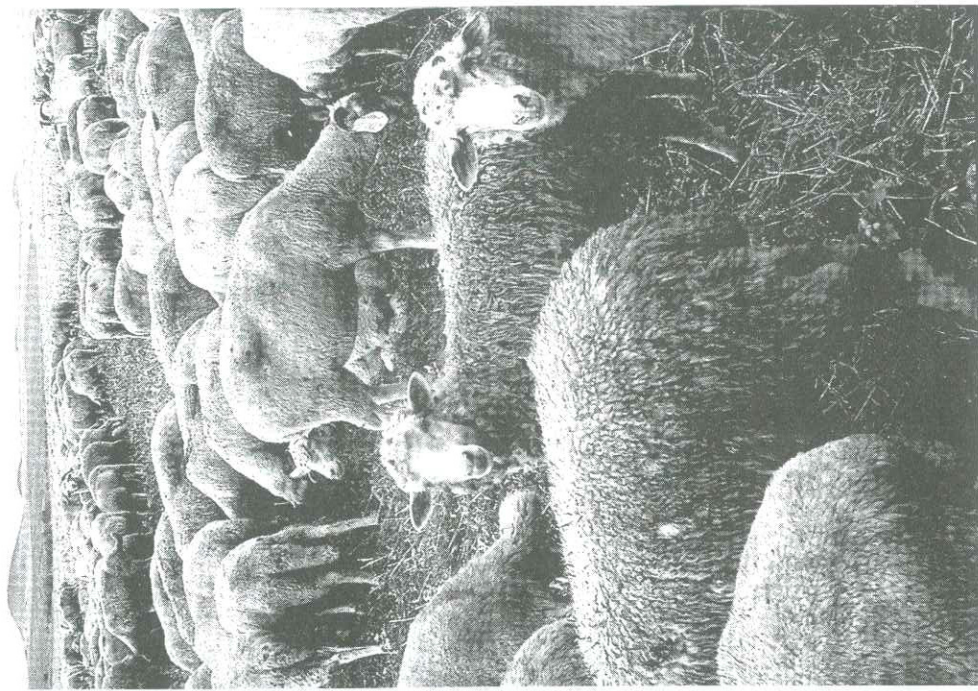
BRENDAN Ne.
JIM To je Finbarovo auto.
Pauza.
Zaparkoval.

JACK Že jsem neviděl světla!
JIM Vzal to přes kopec.
Zvenku je slyšet Finbarův hlas.

FINBAR *(zvenku)* Jestlipak víte, že dřív tu žilo půl města?
JACK A máme je tady.
Dveře se otevřou a Finbar přivede dounič Valerii.

FINBAR Tak jsme tady.
Finbar má na sobě oblek světle krémové barvy a rozhalenku. Valerie je v džínách a ve svetru. V ruce nese bundu.

FINBAR Chlapi, to je Valerie. Právě se přistěhovala do domu starý Maury Nealonový.
JACK Dobrý večer. Teší mě.

- Jack jí podá ruku.*
- VALERIE Dobrý večer.
- FINBAR Jack Mullen. Za kopečím má malou autodílnu.
- Jack zdvořile přikývne.*
- JACK Tak teda.
- FINBAR Tohle je Jim Curran. Tu a tam je Jackovi k ruce.
- Valerie podá Jimovi ruku.*
- VALERIE Ráda vás poznávám.
- JIM Já vás taky moc rád poznávám.
- FINBAR A tohle je Brendan. Brendan Byrne.
- VALERIE Ahoj.
- Podají si ruce.*
- BRENDAN Ahoj.
- FINBAR Tenhle bar je jeho. A všechny ty pozemky, co jsem vám ukazoval. Celej kopečím až dolů. To všechno patří k jeho farmě.
- VALERIE Aha. Je tu moc krásně.
- BRENDAN Hmm. Tohle je vůbec nádhernej kout... na procházky a tak, dolů podél skal.
- FINBAR Je tu prostě báječně. Co si dáte?
- BRENDAN Kdepak, Finbare, tohle nech na mně. Co si dáš?
- FINBAR Ale no, co bych? Jedno si dám, ne? Co říkáš?
- JIM Jestli ti to funguje. Jedno světlý, Brendane, dík.
- Jack pohlédne na Finbara. Finbar na něj pokývne hlavou.*
- FINBAR Jacku.
- JACK Finbare.
- BRENDAN Co vy si dáte, Valerie?
- VALERIE Hmm, já si dám... měl byste skleničku bílého?
- Pausa.*
- BRENDAN *(na odchodu)* Hned, jen pro ni zaskočíím do domu.
- VALERIE Ale ne, to ne. Nedělejte si se mnou starosti.
- BRENDAN Jakýpak starosti? Mám tam někde láhev.
- Brendan odejde.*
- FINBAR To bude nějakej boolehav, co mu zbyl od Vánoc.
- JACK Nedá se říct, že by tu víno nějak frčelo.
- Promiňte, je mi to moc trapný.
- VALERIE Ale kuš. Tady se posadte a nic si z nás nedělejte. Nevsímejte si těch vesnických balíků.
- JACK Jak je to dlouho, cos odtud vytáh paty, co?
- FINBAR *(mrkne)* Závídí, Valerie, závídí, že jsem šel hledat štěstí do města. Zůstali tu sedět na zadku a nemaj do čeho pichnout.
- JACK Ale jdi, tys přece nemusel nic hledat. Myslím, že tobě stačilo nakouknout do závěti Velkýho Finbara.
- FINBAR Tátova závěť! Jó, tos na to kápnul. Tomu se říká trefa.
- JACK Vzal vás pěkně na hůl, co, když vám prodával ten dům Maury Nealonový?
- VALERIE Ani se mi nezdá.
- FINBAR Díky.
- VALERIE Tady jsou ostatně všude přijatelné ceny, ne?
- FINBAR Ale to jistě, to víte...
Krátká pauza.
- JACK Je tam na tom hodně práce?
- FINBAR Nestojí to za řeč.
- VALERIE *(kontroluje si to s Finbarem)* Vyměnit jedno dvě prkna z podlahy. Něco se bude muset natřít.
- JACK *(ukazuje na Jimu)* Jestli hledáte šikovnýho chlapa, tady ho máte.
- VALERIE Vy byste mohli?
- JIM Kdybyste potřebovala, já se vám na to podívám. Znáám ten dům.
- FINBAR Ne, abyste jí napálili nějakou nehoráznou cenu!
- JIM Aha, už je to tady!
- FINBAR *Brendan se vrací s lahvi vína.*
- JIM Teď jí přece už můžete účtovat sousedskou... cenu. Že jo, chlapi.
- JACK No jo.
- JACK Slyšíte ho? Sousedskou cenu... Kdybys ty dával souseďský ceny, sotva bys mohl skoupit půlku města.
- FINBAR Půlku města! *(K Valerie, pomrkává)* Já ho skoupil celý! Na to já mám čuch, že jo!
- JACK Jo, k čemu čuchneš, to smrdí.

FINBAR (*k Brendanovi*) Jak dlouho to tu máš?
V prádelníku nebo kde...

BRENDAN (*vytahuje zátku výtřkou*) Já nevím, byl to nějaký dárek nebo co. (*Podívá se na vinětu*) 1990. To je zrovna archivní.
Smějí se.

BRENDAN Snad tomu nic nebude.

VALERIE Díky moc. Já to stejně nepoznám.
Pozorují Brendana, jak otevírá láhev. Nalije vrchovatou sklenici bez nožičky, pak ji zvedne proti světlu a čichá k ní.

BRENDAN Myslím, že je v pořádku.

FINBAR Tak dáš už jí, chudince, konečně napít? Má jazyk na vestě a ty...

VALERIE *Znovu sledují Valerii, jak si bere sklínku.*
Díky, Brendane.

VALERIE *Pozorují, jak pije.*
No, to je senzační. Ale vážně. Je báječný!

FINBAR Tak fajn.

BRENDAN Dáme ho do ledničky, Valerie, co říkáte?
Udělá, jak řekl. Pauza. Finbar Valerii připije na zdraví.

FINBAR (*k Jackovi a Jimovi*) Co vy, chlapi, jak se vám dařilo?

JACK Dělal si srandu? Jak se mi s ním mohlo dařit? Dostali jsme ji jedenáct ku čtyřem. Pak spadla až na šest ku čtyřem.

FINBAR Co to bylo za koně, Sheer Delight?

JACK Jo. Kenny dole v sázkový kanceláři všechno rychtuje podle toho, jak tenhle chlapík sází.

BRENDAN A že to říkáš zrovna ty!

JACK Je to tak!

JIM Ale Jack mě málokdy poslechne!

JACK No, to máš tak...

FINBAR Na to on je moc hrdej. Moc nafoukanej, než aby přiznal, že od tebe potřebuje tip.
(vehementně) Já... mám... vlastní taktiku. Mám svoje zásady. Ale jsem ten první, kdo to vždycky říká, že tenhle chlapík, je málokdy, rozumíte, Valerie, málokdy úplně vedle.

FINBAR Málokdy úplně vedle! (*K Valerii*) S ním je to tutovka.
Brendan postaví na pult natočený púllitr.

FINBAR Díky, Brendane. (*Hledá v kapse drobné*)
Vždycky ne, Jime.

JACK *Brendan mávne na Finbara, že to má nechat.*

FINBAR Díky, tisíckrát díky. (*K Valerii*) Ale jo.

JACK Tutovka, to je jedna věc, jo, na základě úsudku... a... ale Jimmy ví, že tím nic nemyslím, že jo, o tom jsme mluvili mockrát. On na to jde vědecky, zkoumá kondice, jo? No a teď bez urážky, má na to dost času, on to študuje, Valerie, a to se musí nechat, má to vymyšlený. Sázíte na koničky?

VALERIE Ne.

FINBAR Máte recht.

JACK To Jim, no řekni, kolik tak na tom měsíčně vyděláš?

JIM Nula od nuly pojde. To víte, já nejsem... já...

JACK Kolik jsi tuhle vyhrál, jak se běžel ten Cheltenham?

JIM Dvěstě dvacet.

JACK Dvěstě dvacet liber, Valerie, a za jak dlouho, za tři dny?

JIM Jo, ale...

JACK Vypadá to jako terno. Jenže on ten Cheltenham plánoval celý týden, Valerie, a... hrál si s téma sjevma ciframa a ... chápete? To vám seděl za barem s papírama v ruce. Co, Brendane? Než se běžel ten Cheltenham?

BRENDAN Jo.

JACK Vidíte? To není nic pro mě. Já si radši vsadím pořádně. Rozumíte? To je moje, a popravdě řečeno, nelámu si s tím hlavu. Pro mě je to radost, a tak to musí zůstat. A tak... Ty řeči jako, když uděláš to a to, musí to vyjít, prostě neposlouchám. Jen kvůli tomu, abych shrábnul pár babek! V celým tomhle principu není žádná radost, rozumíte?

FINBAR Celej princip je v tom pár babek vyhrát a ne prohrát.

JACK Kdo prohrává? Já neprohrávám. Jenom říkám, že můj přístup, jak já na to jdu, není věda. Důležitý je štěstí, o to jde, a ne o nějaký fakta a cifry za ním.

FINBAR Proboha. A nepadneš náhodou s Kennym na kolena a neodříkáte spolu pár Zdrávasů, než ti orazí tikeť?

- JACK O tom nemluví, do prdele, o tom to vůbec není!
- FINBAR Dneska sis vzal od Jima tip a vyhrálš, tak co to tu sakra blábolíš? (*K ostatním*) Ha?
- JACK Ale jo, jenže... poslouchej, co ti říkám... *Ostatní se smějí, je vidět, že Finbar Jacka dostal.*
- Něco vám povím. Když nechcete, neposlouchejte, jo? Já nemám žádný systém. A já semtam přijdu o pár babek. Jo, přijdu. Tak si od Jima vezmu tip. A mám pak pár tejdnuů za co sázet.
- Smějí se.*
- Víte přece, že jsem párkrát vyhrál sám, že jo, tak na to nezapomínejte. Párkrát jo.
- BRENDAN Ale jdi. Netahej nás za fusekli, ty hazardéře.
- JACK Vážně!
- FINBAR Řekl bych, žeš naposled vyhrál, když jsi vsadil na Jima Beama.
- JACK (*stranou k Valeriei*) Jen do sebe rejem, nic jinýho neumíme.
- FINBAR Co si dáte, lidi? Jíme?
- JIM Mně preka.
- FINBAR Jacku? Co si dáš? Panáka? Pivo? Lahvový? Ty piješ lahvový?
- JACK Ale, pípa se mu zkurvila...
- FINBAR To je typický.
- JACK Dám si panáka a popojedem.
- FINBAR No vida. Valerie?
- VALERIE Ne, já teď chvíli nebudu, díky.
- FINBAR Víte to jistě? Nechcete dolejt?
- VALERIE Ne, zatím ne.
- FINBAR Určitě?
- VALERIE Ne, vážně nic, díky.
- FINBAR (*s rukama nahore*) Jak je líbo. Nutit vás nebudu. Dej nám eh, tři panáky, Brendane. No vidíš. A co ty, dáš si s náma?
- BRENDAN (*pracuje*) Zrovna si říkám, mám, nemám.
- JACK Ale, jo, dá si. Neblázní, Brendane. Čert ví, kdy se ti přihodí, že ti zas Finbar koupí preka, co? Neváhej! Dělej! Vidíš, už teď toho lituje.
- FINBAR (*k Valeriei*) Že ho huba nebolí.
- JACK Dal by si pro pětník koleno vrtat.
- JIM No tohle, mám vlčí mhu?
- Smějí se.*
- FINBAR Člověk sem přijede jednou za uherskej rok, přivede milou společnost, a tu máš! Bejt váma, dám si na Jimmyho pozor. Ten se nezdá. „Vlčí mhu?“
- Brendan postaví pítí na pult.*
- VALERIE Tak to vidíte. Já tady kupuju pítí jak idiot. To není fér. Že ne, Valerie?
- FINBAR Je to hrůza.
- VALERIE Je to zoufalý. (*Podá Brendanovi bankovku*) Tu máš, Brendane, kdypaks tu naposled viděl dvacetilibrovku, co? Od téhle chlapů ji moc často nevidíš, co? Nazdar, chlapi.
- JACK (*k Brendanovi*) Pořádně si ji prohlídni. Na zdraví.
- JIM Ať slouží.
- BRENDAN Tak jo.
- VALERIE Na zdraví.
- JACK Jak jste mohla přežít vejlet s tímhle chlapem? Se mnou byl o dost klidnější.
- VALERIE Tohle je jeho pravý já. Vsadím se, že tomu druhýmu byste dala přednost. Ale toho my neznáme vůbec. Klidnýho Finbara. Ten pravej vylejzá v noci, chápete.
- VALERIE Náhodou, dozvěděla jsem se něco o zdejší historii a tak.
- JACK O zdejší historii? Tu sis nejspíš vymyslel na místě, ne?
- FINBAR Já, no jasně. A tyhle fotky jsou taky samej podfuk. Nechal jsem je před lety udělat, jen abych moh dneska Valeriei oblovat.
- VALERIE (*obchází fotografie*) Aha. To všechno jsou snímky odtud?
- FINBAR (*přejde k fotografiím*) Tohle je hráz. Ze kdy to je, Brendane?
- BRENDAN Z jednapadesátýho.
- FINBAR 1951. Hráz, řeka, postavili přehradu, aby stáhla vodu a dávala elektrinu pro celý kraj i samotnej Carrick. (*K Brendanovi*) Tohle je tvůj táta.
- BRENDAN Jo. Tvůj je tam, myslím, taky.
- FINBAR Je to on! Valerie, podívejte se. To je můj táta.

Velkej Finbar. A tohle je Brendanův táta, Paddy Byrne. Když napustili přehradu. To byla velká sláva.

BRENDAN To jo.

VALERIE (*k Finbarovi*) Podobáte se svému otci. (*K Brendanovi*) Vy ne.

FINBAR Je po svý máti. On je do Manganových. A hele... Co myslíte, kdo je tenhle v těch šortkách?

VALERIE To jste vy?

FINBAR Ale dejte pokoj! Hlava jak prdel a místo krku tyč. Promiňte mi ty výrazy. To je Jack.

VALERIE Pane bože! Kolik vám bylo, Jacku?

JACK Hmm. Tak asi sedum.

VALERIE Vás bych teda vůbec nepoznala.

FINBAR Děláte si srandu? Takovou hlavu si nemůžete splíst! Fotograf ho málem musel poslat domů, aby se na fotku vešli i ostatní. Nemám pravdu, Jacku?

JACK Svatou pravdu, a tvůj tatík mu málem vlez do objektivu.

FINBAR Byl pilířem zdejší obce, Valerie. Všichni ho ctíli. Až na takový magory, jako je tenhle. (*Ukáže na Jacka*)

JACK Přesně tak, Finbare. Zrovna teď půjdu na dvůr a znectím zdejší obecní pilíř.

FINBAR *Jack vyjde dveřmi dozadu.*

VALERIE Bože, to je příšernej chlap.

VALERIE Odkud to fotili?

BRENDAN To je pohled na Carrick z naší horní louky.

VALERIE Krásnej rozhled.

FINBAR No, řekl bych, že je to jedna z nejlepších vyhlídek široko daleko, ne?

BRENDAN Řekl bych, že jo, jo.

JIM No jo, to bude, to jo.

FINBAR Všichni Němci se vám tam v létě drápour, Valerie, rovnou z kempu.

VALERIE Aha.

FINBAR A opravdu se tam vydrápour. Je to ta nejkrásnější scenérie v kraji. Hm. A kromě toho... Koluje spousta histerek o strašidlech tam nahore. Není tam nějaká zřícenina?

BRENDAN Něco tam je.

VALERIE Strašidelný hradíště?

FINBAR Němci to milujou.

BRENDAN No, víte, je tam takovej jako kruh stromů.

FINBAR Jak je ta historka o stezce duchů... Kdo to vyprávěl?

BRENDAN Jack by vám ji řek, ten jich zná.

FINBAR Je to tu všude, Valerie, celej kraj je nasaklej tímhle starým folklorem.

BRENDAN Jack to bude znát... tu, jak... ale ty jich taky pár znáš, Jime.

JIM Jack vám to řekne líp.

FINBAR (*ukazuje na fotografii*) A tohle je opatství.

VALERIE Aha.

FINBAR To tu ještě stojí. Co se to tam stalo, Brendane? Kdy to bylo?

BRENDAN No, někdy tak v patnáctým, co, stoleť, se tam sešla biskupská konference, všichni přijeli, aby... jako ...eh...

JIM Před pár sty lety bejvalo tohle městečko docela významný, Valerie. Něco jako hlavní město hrabství... tak něco...

VALERIE Aha.

FINBAR *Jack se vrací.*

FINBAR Vůbec je to moc zajímavý místo, eh, Jacku, zrovna jsme mluvili o tom... o tý cestě duchů. Jak je ta historka?

JACK O cestě duchů? Já si na dvě minutky odskočím. Vás nemůže člověk nechat ani dvě minuty bez dozoru...

FINBAR *Smějí se.*

FINBAR Vykládal jsem Valerii o tý zřícenině. Co to bylo za historku s tou cestou duchů? Kde to bylo?

VALERIE *Krátka pauza.*

JACK Koho to zajímá? Tyhlety věci?

FINBAR Ale vždyť je to sranda. Nenech se prosit. Kde to bylo?

JACK (*k Finbarovi*) Budeš litovat, jen co to řeknu. Víš přece, čím byl dům?

FINBAR Čím?

JACK Byl to dům Maury Nealonový.

FINBAR (*sám se praští, vzpomene si*) A sakral! *Smějí se.*

JACK
FINBAR
Vidíš? Máš, cos chtěl.
Do prdele, úplně jsem zapomněl, že to bylo u Maury.

JACK
VALERIE
JACK
FINBAR
JACK
VALERIE
FINBAR
Jsou to jen takový starý historky, Valerie.
Ale já bych si je ráda poslechla.
Je to jen taková blbost, jo?
Přece nebudeš dámu strašit!
Není to nic tak strašidelnýho.
Mě to zajímá.
Tady se semele kdejaká kravina, nic na tom není.

BRENDAN
JACK
Ale tohle je pěkná historka.
Je to kratičký. Prostě. Maura... Nealonová sem chodívala každé večír. Sedávala tuhle u kamen. Kolik ono jí bylo, Jíme? Když umřela?

JIM
JACK
Jé, ty táhlo na devadesát.
Ale byla to skvělá, taková živá ženská až do konce. A měla všech pět pohromadě... čiperka, rozumíte? Přisáhala, že se to stalo. Když byla ještě malá holka. Žila v tom domě celý život. Měla starší bratry a sestry. Byla z nich nejmladší. A její máti, eh...
Bridie.

JIM
JACK
Bridie. To byla ženská vyhlášená v celým kraji. Vdova. A tak trochu figurka. Veliká srandistka a tak, rozumíte? A Maura říkávala, že Bridie zamlada ty svoje větší děti vždýcky škádčila, schovávala jim... šaty a tak různě, jo? A vymějšlela si, co a jak o nich kde řekli jejich kamarádi a jak se komu kdo líbí, a tak. A vždýcky křičela zeshora ze schodu: „Někdo je u dveří!“ Volala, že je někdo vzadu u dveří nebo že jde nahoru po cestě. Víte? Tohle. Ale nikdy tam nikdo nebyl. A lidi si už na ni zvykli. Že je to takovej její humor.
A Maura vyprávěla, že jednou v sobotu večer, někdy roku 1910 nebo 1911, ti starší se zrovna chystali na tancovačku či co. A máma, Bridie, sejde dolů a povídá: „Neklepal někdo?“
A všichni: „Jo, to víš, že jo!“, rozumíte? Jenže Bridie sešla dolů, ty dveře otevřela, a nikdo tam nebyl. Neřekla nic. Vůbec o tom nemluvila, rozumíte? Maura říkala, že byla tenkrát ještě malá, ale věděla, že něco není v pořádku. Máma nemluvila. A pak, když

všichni ostatní odešli, seděli spolu samy u krbu. A máma mlčela. Normálně by poslala Mauru brzo nahoru spát. Ale Maura říkala, že si tu noc pamatuje právě proto, že Bridie ji nahoru neposlala. Chtěla mít někoho vedle sebe, rozumíte? Tenkrát, Valerie, tady totiž žádná elektrika nebyla. Věřte mně, že větší tmu, než jaká bejvá v noci v zimě na venkově, nenajdete nikde. Tenkrát foukalo zrovna jako dneska, vítr skučel a hvízdal od moře. Slysíte ho pod dveřma a je to, jako když někdo zpívá. Zrovna taková noc tenkrát byla. Líčím vám to dost barvitě?

Smějí se.

Finbar je jako na trní. Nejspíš bys toho panáka do sebe kopnul hned.

FINBAR

O mýho panáka se nestarej. Mám dojem, že tu děláš pěkný dusno, Jacku.

JACK

Ale ale, vždyť tobě se to líbí. Takový detaily ty máš přece rád, ne? *Smějí se.*

A tak tam seděly a Bridie koukala do ohně a byla zticha. Jenom tu a tam se na Mauru usmála. Ale Maura tvrdila, že měla v očích jakoby slzy. A pak něco jemně zaklepalo na dveře. Někdo. Vepředu. Ale Bridie se ani nehнула. A Maura povídá: „Mám otevřít, mamko?“ A Bridie povídá: „Ne, to si z nás jen někdo dělá legraci, toho si nevsímej.“ A tak tam seděly a dlouho se nic nedělo. A víte, tehdy neměli kuchyň. Tam, kde je přístavek, Valerie, tam byly zadní dveře a na těch byla jen taková malá petlice, víte? A právě tam se ozvalo další zaklepání. Zlehounka, říkala Maura, a hodně nízko. Ne, jako když klepe normální dospělý chlap nebo ženská, nahoře, rozumíte? A Bridie zase povídá, ah, to si jen někdo dělá legraci, zas půjde o dům dál. A pak se to ozvalo na okně. Maura venku ve tmě nic neviděla, ale matka ji tam nepustila. Pak to přestalo. Když se ale připozdilo a oheň vyhasl, Bridie už pro další rašelinu nešla. Byla totiž venku v kůlně. A tak tam seděly, dokud se nevrátili ostatní, a to bylo až po půlnoci.

VALERIE

A co to bylo?

JACK

No, Maura říkala, že její máti to nikdy nikomu neřekla a jednoho dne, když byly

samy doma, přišel kněz a vysvětil dveře a okna. A od té doby tam nikdo neklepal. Teprv za několik let se Maura dozvěděla od zdejších pamětníků, že ten dům postavili na cestě duchů, tak tomu říkali. Nebyla to žádná cesta, byla to taková...

Byla to taková jako trasa.

JIM

JACK

Jo, jako... Od zrčineniny na Brendanově horní louce ke starý studni, dolů k opatství a pak až k zátoce, kde je malá oblázková pláž. Jo a ta legenda říká, že se tudy chodili ti duchové – víly nebo co – dolů koupat, jo. A dům Maury Nealonový postavili na tom... na tý jejich cestě.

VALERIE

A oni chtěli prostě projít.

JACK

Jo, tak se to říká. Ale Maura to klepání pak už nikdy neslyšela. Jenom jednou, v padesátých letech, když se napouštěla přehrada, se ozvalo podobný zaklepání. A byla tam spousta mrtvých ptáků na živým plotě a všude kolem, ale od té doby nic. A to je celý.

FINBAR

Neděsí vás to, Valerie, že ne? Je to jen taková hovadina, nic víc. Takových vám napovídají všude po kraji.

VALERIE

No, mám dojem, že na tom něco je. Vážně.

JACK

To víte... možná, že jo. Ale... ještě to nikomu neublížilo. Prostě taková stará historka, jo? Ale něco vám povím, je po tom žížen. Vidíte? Co si dáte?

Smějí se.

Tak co, Valerie, popojedem?

VALERIE

Hmm...

JACK

No tak.

FINBAR

Ale jo, dá si, Brendane.

Brendan postaví na pult čistou sklenici.

VALERIE

Mně tahle sklenička stačí.

FINBAR

Jako na venkově. Tak to má bejt.

Smějí se. Brendan nalévá víno.

JACK

Dáš si pivo, Finbare?

FINBAR

Pivo? No proč ne, co říkáš?

JACK

Jime?

JIM

Ah.

JACK

Dvě piva a jednoho tajtríka.

BRENDAN

Dvě piva.

Pauza. Brendan pracuje.

- FINBAR Jo. Ach jo.
JACK A co ty, seš ve při, jo nebo ne?
BRENDAN Jsem ve při.
JACK A kdo vyhrává?
BRENDAN Je to nerozhodně. Takže si dám.
FINBAR No, vidíš. Nedaj si oba, co?
JACK *Smějí se. Jack nabízí cigarety.*
VALERIE Valerie?
FINBAR No, dám si, díky.
JACK *(příjemně překvapen)* No vida, jak se má k světu!
FINBAR Finbare?
JACK Ne, já si nedám. Díky, Jacku. Už jsem si nezapálil, no, v listopadu to bude osmnáct let.
JACK Osunnáct let, jo?
FINBAR *Jack nabízí krabičku Brendanovi a Jimovi, každý si jednu vezme.*
JACK Osunnáct let. Od té doby, co jsem se přestěhoval. *(K Valerie)* Dolů... do Carricku.
FINBAR Jo, to si vzpomínám. *(Zapálí si cigaretu)*
JACK Sakra, ale že bys vypadal nějak líp, to nevypadáš, víd?
FINBAR *Smějí se.*
JACK Že ne? No, to bysme viděli, kdo z nás by vypadal líp po jednom po dvou kolech v ringu!
FINBAR Ty bys vyplivnul plíce.
JACK Držte mě! On by chtěl... starýho chlapa jako já. O deset let je mladší a chtěl by mě poslat k zemi? Není to ten obchodník... zabijáckej instinkt?
FINBAR *(mrkne na Valerie)* Teď jsi to trefil. Využít každou slabinu.
JACK Slabinu, povídáš? Když už je řeč o tý cestě duchů. Neměl tys náhodou nějaký drobný střetnutí s duchama, než ses odstěhoval?
FINBAR Ale co to... Panebože.
JACK Protože tenkrát jsi byl moc statečněj, ne?
FINBAR Dej pokoj, Jacku, neser mě!
JACK Jen nech bejt. Tenkrát ses zachoval skvěle.
FINBAR Jste banda blbů.
JACK To víš. Mluvit o strašidlech, to není jen tak.

FINBAR

To nebyly žádný strašidla. To byla jenom ta mladá Walshová, všechny nás dostala. Byla to taková blbost, nic víc.

JIM

Teď je v Americe. Niamh Walshová.

BRENDAN

Jo, to byla Niamh tenkrát?

FINBAR

Byla blázen. Vymáhala si pozornost.

VALERIE

Co se stalo?

JACK

Zachoval se jako hrdina.

FINBAR

Přestaň, jo. Nic to nebylo.

JACK

To byla rodina, bydleli hned vedle nás. Walshovi.

FINBAR

Byli to jen takový přivandrovalci, on byl policajt.

VALERIE

Přivandrovalci jako já?

FINBAR

Ale ne, přece víte, co jsem chtěl říct.

JACK

Bacha na to, s takovejma řečma přijdeš o kšefty! Valerie se mnou určitě souhlasí. *Smějí se.*

FINBAR

Však ona ví, co tím myslím. Valerie je tu vítaná. A ona to ví, víte to, ne?

JACK

Nech ji už konečně na pokoji. Vždyť je nám z tebe všem trapně. Panebože!

Smějí se.

Řekni jí tu historku.

FINBAR

Prokristapána! Úplně stačí, že bydlí v domě, kde straší! Vždyť nebude spát.

VALERIE

Ne. Ráda si to poslechnu.

FINBAR

Ale to není ani pořádná...

JACK

Chce slyšet historku, tak neskuč, mluv a nedělej fóry!

FINBAR

Tšš. To se jen sešlo pár cvoků, nic jinýho na tom není. Přes kopec kousek vedle nás stával dům. Bylo to nejbližší stavení, Valerie, tak čtvrt míle od nás. Žil tam starýj Finnerty, ale přibuzný ho strčili do domova důchodců dole u nich, ve Westportu. Nastěhovali se tam nějaký Walshovi, on byl strážmistr u policajtů v Carricku. A že mu bylo kolem padesátky, a dotáh to na strážmistra, tak je jasný, že to nebyl žádnýj Sherlock Holmes. Jo?

Smějí se.

Žádnýj inspektor Walsh ze Scotland Yardu, nic takovýho. No, takže se přistěhovali. Měl tři dcery mezi patnácti a osmnácti a kluka,

ženatýho, ale ten bydlel někde v Longfordu. Dcery žily tady u rodičů. Trochu jsem je znal, byl to ten rok, co mně umřel táta, pámbu s ním, nastěhovali se zrovna o pohřbu... a tak, víte co, seznámili jsme se. Byl jsem sám pro sebe, protože ve stavení jsme předtím bydleli jen my dva, Velkej Finbar a já. Byl jsem svobodnej chlap, že jo, a hned vedle hejno mladějch husiček. Jóhó! Znáte to.

Smějí se.

Tou dobou jsem zrovna dumal, co budu dělat, Valerie, rozumíte. Jestli to celý prodat nebo se usadit a hospodarit. Bylo mi všehovšudy dvaadvacet třiadvacet, jo? A mohlo bejt tak jedenáct dvanáct v noci, když se ozvalo klepání na dveře, a ona to paní Walshová. Celá vyjevená, prosila mě, abych šel k nim, že neví, co má dělat. Manžel že je v práci, venku na pochůzce, a ona že tu nikoho nezná a že má nějaký problém. Takže: „Jakýj problém?“ dcera, Niamh, byla na nějakým spiritistickým dejchánku.

JACK

FINBAR

Dejchali špiritus, co?

Ale prd. Mýslel jsem seanci. Jak se skleničkou jezdí po...

JACK

FINBAR

Jo, se skleničkou!

Zrovna byla, už toho nech, u nějaký kamarádky nebo co. A tam vyvolávaly ty duchy. A volala mámě, aby pro ni přijela a vyzvedla ji. Prej přišel nějaký duch nebo co, jo, a ona se bojí, že ten duch jde po ní. Já jsem si říkal, kozy bláznivý... Promiňte ty výrazy, Valerie. Jo, a ta její matka tam stojí a povídá, že pro ni jela a vyzvedla ji tam. Ono... Celý je to tak trochu na hlavu. Ale cestou zpátky něco zahlídl, totiž matka to viděla taky. Něco auta a pak za ním... Jenže, Valerie, tady je všude plno psů, rozumíte? Farmáři si je držej. Willie McDermott měl tenkrát nahore takovýho velikánskýho psa.

JACK

Jo, ten byl, když jste ho viděla zdálky, řekla byste, že je to malej kůň. Byl obrovitej. Saxon?

JIM

JACK

Máš pravdu, Saxon.

JIM

FINBAR

To byl irskej vlkodav. Měl ho od nějakýho chlápka ze severu.

Jo, byl jako tele. Takže na psy jsme tu byli zvyklí. Všeelijaký, ale to byli ochočený psi. Co štěkaj, ale nekoušou. A tak mě to její vyprávění zrovna neohromilo. Ale ona chtěla, abych s ní šel do domu, protože když se vrátily, ta holka, Niamh, začala hysterčit a křičela, že je něco na schodech. Ale nikdo jiněj to neviděl. Jenom ona. Prej nějaká ženská, dívá se na ni. Paní Walshová s tím nevěděla rady. Manžela, že se nemůže dovolat, a jestli bych nešel s ní. Řikal jsem si, proč si myslí, že s tím zrovna já můžu něco udělat? Jenže ona panikařila, rozumíte... Tak jsem nasedl do auta a jeli jsme dolů. Panebože, nikdy jsem nic podobnýho neviděl. Ta holka byla... úplně bez sebe. Zabalili ji do deky a ona byla bílá asi jako... *(ukáže na Jackovu košili)* bílá jako tohle. No, bělejší, protože table je pěkně špinavá.

JACK

FINBAR

Ha ha.

Ale abych nerejal. Vůbec nechtěla z pokoje. Tvrдила, že na schodech je ta ženská. Já povídám: „A co dělá, ta ženská?“ A ona nato: „Prostě na mě zírá!“ Byla vyděšená. A já nevěděl, má to z toho, že si vzala nějaký drogy nebo něco pila nebo co. Tak jsem jim poradil, ať zavolají doktora Joe Dillona, ještě dnes ho můžete potkat ve městě, Valerie, pořád má ordinaci vedle obchodáku. Moc fajn chlap. Tak jsem se dovolal, doktor na cestě a Niamh křičí, ať zavřu dveře do pokoje. Protože jsem byl telefonovat z haly, že jo, a ona viděla otevřenejma dveřma, jak se na ni ta ženská dívá přes zábradlí. Až tak to s ní bylo zlý. Paní Walshová proto zavolala otce Donala a vytáhla ho z postele. On opravdu přijel a trochu to místo pokropil. Víte, on je spíš takovej moderní farář... Teda nerekl byste, že zrovna on je člověk, kterej ovládá demony.

Jo, s ním by to seklo. Je to takovej... *(Vztyčí malíček)* Ten a démoni...

Smějí se.

Doktor Joe jí dal sedativa a ona hned usnula. A my jsme se trošku napili, chudák paní Walshová byla, to víte, celá rozklepaná. Otec Donal jí řek, aby tu seanci pustila z hlavy, že

JACK

FINBAR

jsou to všechno jenom pověry. A Niamh že má moc bujnou fantazii. Pak zavzvonil telefon a volal ten bratr, co žil se ženou v Longfordu. Že se mu rozplakalo dítě, musel ho vzít z postýlky, šel k oknu a u sousedů se něco dělo. Stařenka odvedle, co dřív hlídala Niamh a její sestry, když byly malé, teď už dlouho nepohyblivá, tak tu že našli pod schodama mrtvou. Prý spadla... a oni ji tam našli. Co já vím, shodá náhod, možná. Ale... eh, tu noc jsem pak doma seděl u krbu, ještě jsem si chtěl dát na noc šluka, a – Jack ten dům zná, schody vedou dolů, tam je sezení. Seděl jsem zády k nim. Víím, je to blbost, ale já se nemoh otočit. A nemoh jsem vstát a jít si lehnout. Protože jsem měl dojem, že na schodech někdo je. (*Přidušeně se zasměje*)

Tak jsem tam seděl a díval se do prázdného krbu. A seděl jsem tam, dokud se nerozednilo. Jak malej kluk, rozumíte? Bá! jsem se pohnout, aby mě to něco nevidělo. Ani cigáro jsem si nezapálil. Přitom bych kouřil jak divej, a přece... bylo to na hlavu. Jak se rozednilo, byl jsem zase v pohodě. Jasně, že tam nic nebylo, ale už jsem si nikdy nezapálil. (*Krátká pauza*) A oni se potom odstěhovali, ti Walshovi. (*Pauza*) Jo.

VALERIE A vy jste se pak taky odstěhoval. Dolů do Carricku.

FINBAR Jo. (*Pomalu přikývne*) Možná, že... to s tím mělo něco společného. Co já vím.

VALERIE Hmm.

JACK Blíž ke světlům, vidě?

FINBAR Hmm. Kdoví. Možná, že jo. Možná jsem nesnes tu samotu, rozumíte? (*Pauza*) A vy si teď všichni myslíte, že jsem poseroutka, co? *Smějí se.*

Říkáte si, to je cvok, co? No, myslím, že si půjdu napudrovat nos.

Finbar odejde zadními dveřmi.

JACK (*volá za ním*) To si piš, že jsme věděli, jakěj seš magor. Celou dobu jsme to věděli.

Smějí se. Pauza.

Jo jo.

VALERIE Umím si představit, že tu může být docela klid.

JACK To může, to jo. Ale na to si zvyknete. Vid, Brendane.

BRENDAN Pak už to člověku ani nepřijde.

JACK Já a Brendan žijeme sami. Jim se sice stará o svoji mámu, ale my... každej večír se tu můžete stavít. Přes den asi budete mít nějakou práci. Vííte, tady najdete všude lidi. Je to tu jak na vesnici.

JIM Můžete si pustit rádio.

Pauza.

JACK Máte nějaký plány nebo tak... co tady budete...?

VALERIE Vlastně ne. Jenom si chci trochu...

JACK V klidu odpočinout?

VALERIE Mm.

JACK Tak to jste tu na správným místě.

Smějí se.

Klidu a pohody tu budete mít až až. To jo.

BRENDAN Vždycky se tu můžete zastavit. A Jack nebo já nebo kdokoli vám vždycky pomůž, když budete něco potřebovat.

VALERIE Díky. Já to zvládnu.

JACK Je to k vám sotva deset minut cesty. A jak to tak vypadá, budete mít co dělat, abyste udržela Finbara za dveřma, ha?

VALERIE Ah, on je zlatíčko.

JACK Kristepane, tak to jsem o něm ještě neslyšel. Už jsem slyšel ledacos, ale tohle ne!

Finbar se vrací.

FINBAR Copak jsi slyšel, co? O čem zas debatujete, co? Jak se tu loni v létě dvacet Němců otrávil pivem? (*Mrkne na Brendana*) Co?

JACK Ne, myslím, že takovýchle věci se dějou v tom tvým Erbu. Tam když si jedno dám, čtrnáct dní nevstanu z postele.

FINBAR Toho si nevěšmejte, Valerie, mluví z nich žárlivost.

VALERIE Tím to možná bude.

FINBAR Vidíte? Alespoň jeden člověk je na mý straně.

JACK To víš, že jo. Drží se tě zoufale jen proto, aby měla zajištěnej odvoz domů, když jsi ji tady vylekal k smrti tou svou strašidelnou historkou.

FINBAR Jen pokračuj. To jenom cvoci jako já se takhle vyděšej, co? Vy jste ale paznehtí.
Smějí se. *Jim počítá drobné.*

JIM Dá si... chcete někdo?

JACK Ne, Jime, já mám dost, dej si sám.

JIM Vážně ne? Valerie?

VALERIE Já to koupím.

FINBAR Ale ne, Valerie, vy jste...

JACK Ne, vy ne.

FINBAR Vy jste host.

JIM Dáš si panáka, Finbare?

FINBAR Ne, Jime, díky. Mám ještě pivo.

BRENDAN Panáka, Jime? *(Nalévá whisky)*

JIM Dík, Brendane. Trochu přiložím, jo?

FINBAR Skvělej nápad.
Brendan podá Jimovi jeho skleničku. Jim nechá na baru peníze a jde ke krbu, skleničku nechá stát na baru.

JACK Alysme tu nezmrzli, co?

FINBAR Přesně tak.

FINBAR *Finbar se podívá na hodinky.*

VALERIE Vy už chcete jet?

FINBAR Ne ne ne. Jenom se koukám, kolik je. Zejtra mám v hospodě svatbu.

VALERIE Vy budete sám... obsluhovat?

JACK Ušetří jeden plat.

FINBAR Zase mě prokook. *(Mrkne na Valerii)*

JACK To víš.

FINBAR Ne, když je takovej velkej den, tak jsou práce, který radši dělám sám. To je jedna z prvních věcí, který jsem se naučil v branži.

VALERIE Nejdůležitější je dobrej vývar, základ.

FINBAR Na polívku?

VALERIE Na polívku, na šťávu, na omáčky, na všechno. Ten dělám vždycky sám. Takovej malej rituál. Ráno pomáhám dělat základ. Z toho, co zbylo od včerejška. Takovej úlet, kterej si dopřeju.

VALERIE To je bezvadný.

FINBAR Jo, je to takovej drobněj detail. Pověra. Oni to potvrdí. Jsem tím vyhlášeněj.

JACK Obchodní trik.

BRENDAN Kdože se žení, Finbare?

FINBAR Znáš Nualu Donellyovou? Říkají jí Nu. Dřív pro mě dělala v Erbu. Je to dcera Declana Donellyho. Ta mladší.

BRENDAN Jo jo.

FINBAR Tys bejval Declanův parťák, Jime.

JIM Chudák Declan. V červnu to bude deset let, co je po smrti. Pámbu s ním. Bejval to prima chlap.

FINBAR Ta jeho dcera je prima holka. Říká se jí Nu. Říkejte mi Nu, povídá hned první den, jak ke mně nastoupila. Nebojí se promluvit sama za sebe. Vždycky nám hlásila, kdo to s kým táhne, a tyhle věci. Dělala u mě pokojskou. Vždycky poznala dvojice, co to chtěj utajit, podle toho, že když ráno přišla, byly už postele ustlaný. Ženský, co zahejbnaj, to vždycky ustelou z pocitu viny. Aby to všechno schovaly před sebou a přede všema. Jo, Nuala, to je lištička.

VALERIE Hodně lidí váš hotel takhle používá?

FINBAR Ale vůbec ne. To ne. Ale pochopte, Nuala ráda přehání.

JIM *(u kamen)* A koho si bere?

FINBAR Vím já, nějakýho chlápka, není zdejší. Musí mu bejt aspoň čtyřicet. Skoda, mladá holka a uvízne s takovým strejcem. Ten musí mít spoustu peněz. *(K Valerii, ukáže na Jacka)* Jako kdybyste si vzala jeho. Je to péknej lempl, zašívá se v tý svý autodílně a myslí si, že na ni nacytá nějakou mladou kost.

JACK Nemám pravdu, Jacku?

JACK Odhalils můj plán.

FINBAR Pozor na starý chlapy, co žijou sami. Maj velkej kotel guláše a jednou za pár dní do něj přihnoděj nějakou flaxu. Z toho oni žijou, víd, Jacku? Ze to tak děláš?

JACK Každěj den je hostina.

FINBAR Brr. Hrozný chlapi. A když konečně uženou nějakou koroptvičku, už je všude na prst prachu. Ten chlap žije celej život ve dvou cimrách a chudák holka, aby to všechno vydrhla. Třicet let starý noviny a rodokapsy, to všechno tam hnije od tý doby, co jim umřela máma. To bylo naposled, kdy se u nich uklízelo. Ze je to tak, Jacku?

JACK To jsme celý my.

BRENDAN Proboha, mluv za sebe.

FINBAR Zoufalci. Jednou za rok o Vánocích si mění ložní prádlo. Na všem saze a kousky slaniny, vajec a pudinku všude po podlaže.

VALERIE Chudák holka.

FINBAR Chudák holka. Jo jo. A jediný, co pro ni můžu udělat, je to, aby její svatební hostina v Erbu byla hřejivou vzpomínkou, která ji bude hrát v chladnějších nocích. Na zdraví.
Všem se to líbilo.

JACK Jestlipak víš, že seš pěkněj hajzli?

FINBAR *(mrkne na Valerii)* Ale já přece jen říkám, jak to je.

JIM Tak Nuala se vdává. Příšerně to letí.

FINBAR To jo.

JIM Hmm. Vzpomínám si, už to bude nejmíň dvacet let, co jsem s ním dělal. S Declanem. Když se vrátím k tomu, o čem byla řeč. Glenskej farář hledal pár chlapů, že má nějakou práci. A čekal dole v Carricku, v hospodě. Přišel tam až z Glenu, jo? To samo o sobě bylo dost divný. Proč proboha šel celou tu cestu až z Glenu, jen aby sehnal pár chlapů? Ale Declan Donnelly si s ním plácnul. Bylo to za slušný peníze, a tak se pro mě stavit, že jako nazejtří pojedem do glenskýho kostela. Vzpomínám si, že jsem ležel jako lazar s chřipkou, měl jsem horečku. A máti povídá, abych zůstal hezky v posteli. Pěkně to vypotil. Ale že to bylo slušně zaplacený a na ruku, povídám Declanovi, že to beru. Žádněj problém.

A pak nazejtří byl jako z udělení hroznej slejvák. Na to nikdy nezapomenu. Stavil se pro mě v tátovým autě. Tam vám byl takovej smrad z ovcí, že byste nevěřili. Boha, z toho by člověk pošel. On je tam totiž vždycky naštosoval a rozvážel je.

Usměje se.

A tak jsme jeli do Glenu. Farář nás vzal hned do sakristie, no a v podstatě šlo o to vykopat hrob na hřbitově. Ten den že přivezou nebožtíka a na zejtra potřebujou hrob. Declan na něj hned vybalil, jak to, že tam nemaj nikoho, kdo by to vykopal? A ten farář z toho byl tak nějak nesvůj a povídá, že místní chlapi se zrovna chystaj na ligovej zápas

a kděsi cosi. Lilo jako z konve, a tak nám dal gumový kalhoty a holínky, dvě lopaty a všechno, co tam měli.

Pak si celej mrzutej otevřel deštník a odvedl nás k jednomu hrobu pod takovým stromem. Rodinněj hrob, dva lidi už tam byli, matka, otec, a tohle měl bejt syn. Teda, on už byl dospělej – mužskej tak ve středním věku. Jo, ale dva už tam byli zahrabaný, proto jsme nemuseli kopat zas tak hluboko. Šel za svou prací a připravit se a Declan a já jsme tam zkejsli. Teda, jak přišlo, do toho ta chřipka, no prostě, já myslil, že pojdu. Ruce mě bolely, nohy mě bolely. Pak se mi rozbolel i krk. Šla ze mě horká pára. Ale prokopali jsme se tak na sedumdesát čísel a dali jsme si pauzu. Zalezli jsme k Declanovi do auta, on vytáhl láhev kořalky a nějaký chleby. Já nejed, ale pořádně jsem si přihnul. To mě hezky nakoplo, a tak jsme tam chvilí seděli, poslouchali rádio a dešť, a pak jsme zas vylezli a znova se do toho dali. Každou půlhodinku jsme si skočili na loka, abysme to vydrželi.

Pak jsme viděli, jak přijel pohřebák. Co mně nešlo na rozum, že ho přišli vyprovodit jen dva tři strejci. Jasně, když odvázej nebožtíka, nebežvá to velká událost, ale přece, aby tam skoro nikdo nebyl, když ten chlap nebyl tak starej, to bylo dost divný, ne?

Za chvíli bylo po všem a přišel za náma ten farář. Měli jsme to skoro hotový. Rekl nám jen co a jak zejtra o pohřbu a šel pryč. Tak jsme tam s Declanem zbyli sami dva. *(Krátká pauza)* A ten chlápek, co ležel v kostele.

Declan odešel pro plachtu na zakrytí toho...

hrobu a já přes to přehodil nějaký stary dveře. Čekám pod stromem na Declana, dávám si poslední kapku a říkám si, že bysme cestou zpátky mohli někam zaskočít na jedno na dvě. Jo?

A vtom vidím takovýho chlápka, vyjde z kostela a rovnou ke mně. Měl oblek, a tak si říkám, že se tam byl naposledy rozloučit. Přijde ke mně mezi téma náhrobkama, trochu se rozhlíží, jako by to tam nepoznával. Pak si ke mně stoupne pod strom a nakoukne do hrobu. Nevěděl jsem, co mám říkat, rozumíte? A on hned: „Je to pro toho a toho?“, „Jméno jsem zapomněl. A já: „Přesně tak, jo.“ A on

povídá: „To je špatnej hrob.“ Já na to: „Ne, tady nám to ukázal pan farář.“ On se na mě tak podívá a dechává nosem hlasitě, jako by se musel krotit. A říká: „Pojď za mnou, ukážu ti kde.“ A jde pryč.

No, já myslel... do prdele! Nadával jsem na Declana a čekal, kdy už se konečně vrátí. Jenže ten chlap se obrátí a říká: „Pojď sem, je to tady.“ A já si řek, pazneht jeden pitomej! A nejradši bych do toho hrobu skočil sám, tak jsem byl utahanej. Bylo mi zle. Sel jsem za ním, jen abych to měl z krku. A on se zastavil u takovýho hrobu. Byl docela čerstvej. Bílej a na něm fotka holčičky. Povídá: „Tady to je.“ Já mu neodporoval: „Jasně, máte pravdu, pane, já to udělám, žádněj problém. Zatím nashle.“ On se tak jako dotknul toho hrobu a šel zpátky do kostela.

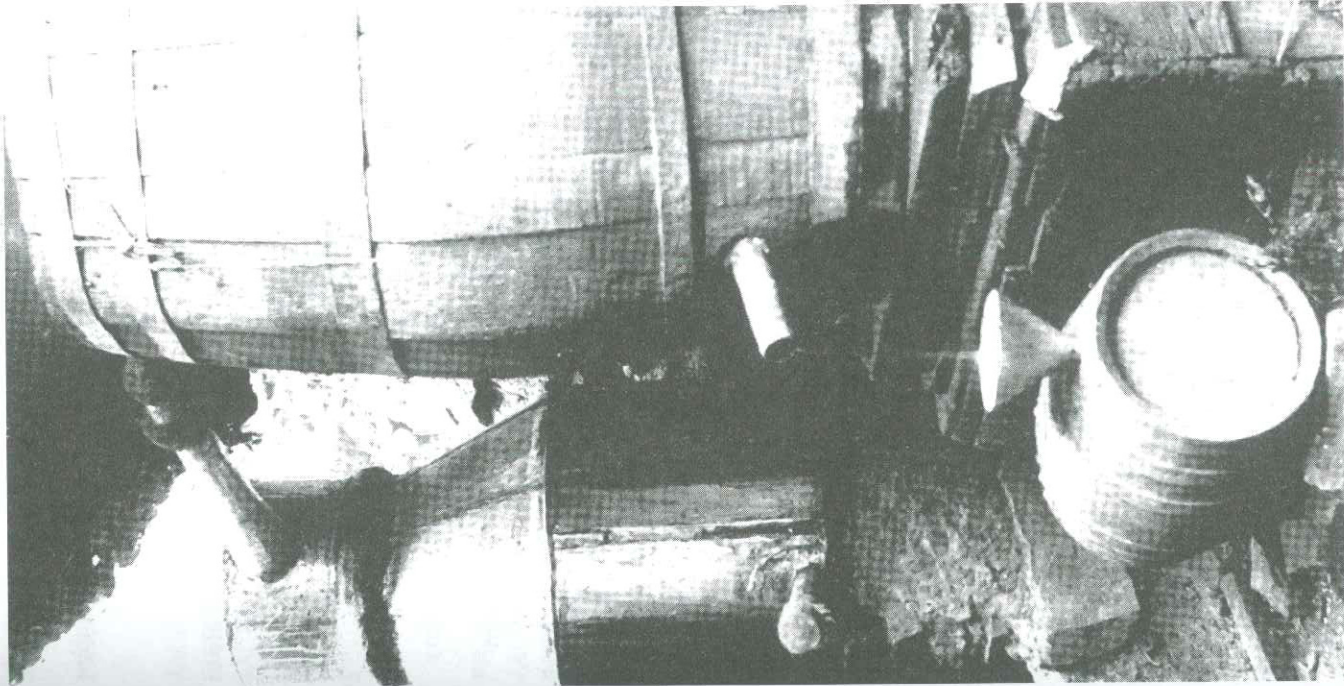
Teda řeknu vám, to se mi sakra ulevilo. Pak se vrátil Declan s tou plachtou a já povídám: „Viděls toho chlapa?“ Nevěděl vůbec, o čem je řeč. Tak mu povídám co a jak, a on se jenom smál. A jeli jsme pryč. Cestou zpátky jsme se zastavili u Zelenýho koně na pár piv a večer mě ta horečka přešla. Ale byl jsem úplně dobitej. Na ten pohřeb mě máti nepustila. Declan to tenkrát, myslím, zvládnul sám. Pár dnů jsem si poležel. A jednoho dne mi máti přinese noviny, úmrtní oznámení, a tam je fotka toho chlapa, co jsme mu kopali hrob. Asi tušíte, co teďka řeknu. Jako by z oka vypadl tomu chlapovi, co jsem ho potkal na hřbitově. Nejdřív mě napadlo, že jsem tam potkal bratra nebo příbuznýho nebo, co já vím.

Pak jsem na to pozapomněl a celou dobu jsem si na to ani nevzdechl, až jednou večir mi Declan povídá, že už přišel na to, proč ten glenskej farář pro tu práci hledal chlapy z Carricku. Ten chlápek, co umřel, tam měl takovou pověst... hm... že je to úchyl. A krista-boha, když já to slyšel, jo? Jestli to byl on! A chtěl do hrobu s tou... malou holčičkou. I když už byli oba... To byla hrozná představa. Napadlo mě to, jak jste mluvili o té Declanově holce. Jo jo.

Pauza.

FINBAR

Propána Jime, to je příšerná historka, to ti povim.

- JIM No, to víš. A to jsme měli každej jen pár loků. Pálenku od Dicka Lenihana.
- JACK Kristepane! Ohnivá voda. Ta by vypálila díru do skla, o halucinacích ani nemluví.
- VALERIE *Trochu se smějí. Pauza.*
- JIM Myslíte, Jime, že to byla halucinace?
- VALERIE Copak já vím? Já jsem vlál jako prápor, ale to by byla sakra náhoda, že zrovna mně ukazoval, kde chce být pochovanej, vždyť já o něm neměl ani páru!
- VALERIE Hmm. *(Přikývne)*
- FINBAR Není vám nic, Valerie? *(Zlehka se zasměje)*
- VALERIE Jako by vám ulítly včely.
- VALERIE Ne, to nic... Jen jsem se chtěla zeptat, dámy jsou taky tam?
- BRENDAN No... *(Krátká pauza)* Já... něco vám musím říct, je to trapný, Valerie, ale dámskej je uctanej. A ten druhěj...
Jack se směje nahlas, Brendan se lehce zakucká.
- FINBAR Chystám se to opravit pro ty Němce, ale ještě jsem to nestih.
- BRENDAN Teda, Brendane, ty seš děsný prase.
- VALERIE Víte co, vezmu vás do domu. Prosím.
- BRENDAN Kdyby vám to nevadilo?
- JACK Ne, vůbec ne, kdepak.
- BRENDAN Nebojte se, Valerie, když se do deseti minut nevrátíte, půjdem vás zachránit, jo?
- FINBAR Dejte si pohov, sakra! Pojďte, Valerie!
- VALERIE Rozsvítím vám tam. Tudy.
- JACK Zatím nashle.
- VALERIE Nashle.
- JACK *Brendan poněkud nešikovně Valeriei vyprovází zadním vchodem. Pauza.*
- FINBAR Jo.
- FINBAR *Krátká pauza.*
- JACK *(k Jimovi)* Panebože, to byla ale debilní historka. Vykládat jí o úchylech. Tady v kraji. Pro boha živýho!
- FINBAR *Krátká pauza.*
- JACK A ta tvoje historka byla nevinná, jo?
- FINBAR Ale to byly jen babský kecy.
- JACK A kdo s tím začal? S tou ducharínou. Duchové! Ona v tom domě bydlí!
- FINBAR Já zapomněl, že to je ten dům. Že to bylo u Maury Nealonový. Byl to prostě čestnej omyl.
- JACK Čestnej omyl!
- FINBAR Co?
- JACK Jen se to nesnaž zamluvit, prosím tě.
- FINBAR Já ti nerozumím.
- JACK Jaks ji sem přived, a vůbec.
- FINBAR No, a co jako?
- JACK Vyvezeš ji až nahoru do sedla a...
- FINBAR *Krátká pauza. Finbar pohledne na Jima a pak zpátky na Jacka.*
- JACK A?
- FINBAR Tak se to nesnaž zamluvit.
- JACK Co zamluvit, Jacku? *(Pauza)* Ptám se tě. *(Krátká pauza)* Co?
- JIM Pojďte, chlapi, dáme si ještě do druhý nohy. No tak!
- FINBAR Počkej moment, Jime. Co zamluvit?
- JACK Dotlačíš mě, abych vyprávěl historku o domě, ve kterým bydlí.
- FINBAR Ale já to nevěděl. Už jsem to řekl.
- JACK No dobře, a potom vyprávíš ten příběh o tý Walshovic holce.
- FINBAR Sám jsi přece po mně chtěl, abych to řekl.
- JACK Cože?
- FINBAR Ty řeči o cigarách, jak jsem přestal kouřit. Když jsi rozdával cigarety.
- JACK Že tě huba nebolí. Duchové a kouřit!
- FINBAR Tak dobře. Omlouvám se. Co? Mrzí mě, že jsme zabředli do těch historek. Myslím, že bysme si měli další odpustit. To jsem tím chtěl říct.
- JIM Nepřemejšlel jsem. Prostě jsem to řekl. To s Declanem Donellym. Prostě jsem, víte co.
- FINBAR Ale ne ne ne, Jime. Tady nikdo nikoho neobviňuje. Já toho jen lituju. Prostě už toho bylo dost, to je všechno.
- JACK Jo, tak ty lituješ?
- FINBAR Ano.

JACK Takže to nebyla součást exkurze?
FINBAR Už toho, prosím tě, nech.

JACK Místní kolorit?

FINBAR Ne, Jacku.

JACK Tak nevyčítej Jimovi, že vyprávěl historku, když jsi předtím sám dal jednu k dobru.

FINBAR Jestli jsem to udělal, tak se omlouvám.

JACK Promiň, Jime. Klidně to řeknu. Ale už

prestaň s tím... průvodováním. To není fér.

JACK Ta ženská se sem přistěhovala sama od sebe.

JACK Z nějakýho důvodu. Je jasný, že se v jejím

životě prostě... něco stalo. Snažím se jí to

trochu usnadnit. Nějak ji přivítat, proboha!

JACK Tak mi sakra nepodsouvejte... něco jinýho. To

se mi nelíbí. (Pauza) Jimovi už jsem se

omluvil. A víc historek vypravovat nebudu.

JACK (Krátká pauza) Jasně, že jsem ženatý! Se

vším všudy. To vy jste svobodný. (Krátká

pauza. Vřele) Vidíš, ani si nevzpomínám, kdy

ja jsem na tobě naposledy viděl oblek.

JACK Pauza.

JACK Takže najednou je to na mně.

JIM Tak dost, chlapi, nechte toho. Už toho bylo

dost.

JACK Myslíš si, že tím něco sleduju, je to tak?

FINBAR To já nevím. Ty můžeš.

JACK Oblek nosím často. Přijedeš sem jednou za uherskej rok a myslíš si, že jsme náky podělaný venkovský balci. Ty seš totiž odtud, rozumíš?

JACK Pauza.

FINBAR Nikdo nic takovýho neříká. To je jen tvůj dojem, Jacku. Spatnej. A nestojí za to, abysme se kvůli tomu hádali. Pojdte, napijem se. Platím. A tím to smáznem. Platí?

JACK Ty mi, kurva, nebudeš kupovat pítí! (Krátká pauza) Já ho koupím tobě a tím to smáznem.

JIM Jack mu nabídne ruku. Potřesou si rukama.

JACK Tak je to lepší, chlapi. Tak je to lepší, co?

JIM Jack jde za bar.

JACK Co si dáte?

FINBAR (nabízí Jimovi ruku) Promiň, Jime.

JIM Ale ne ne ne. Nech toho. (Třesou si rukama)

JIM O ničem nevím.

FINBAR Finbare?

JACK Já si dám ještě pivo.

JACK A k němu dostaneš panáka.

FINBAR Ty se mě snad chystáš zabít, ne? Hele, von mě chce zabít, Jime.

JIM Ale co.

JACK Jime?

JIM Panáka, Jacku. Díky.

JACK Že si k němu dáš pivo, vidíš?

JIM Popojedem?

FINBAR Tak je to správný. (Pauza) Ale že tu bylo

JACK jednu chvíli dusno, co?

JACK Už o tom nemluv. Až se vrátí, můžem

prohodit pár fórů.

JACK Smějou se.

FINBAR Tak, a je to. Jak se daří mámě, Jime?

JIM No, víš, jak to chodí. Už je prostě stará.

JACK Všechno už jí dělá problémy.

FINBAR Jo. Budu za ní muset zajet.

JACK Taký jsem před chvílí říkal. Až se ti to bude

hodit, Jime.

JIM No jo.

FINBAR Ale obslouží se ještě sama, na záchod si

dojde?

JIM Neměj obavy. Ta ti ještě krásně řekne, co a jak má být. Jenom ty oči ji zlobí. A přitom je jako ostrůž. Já vždycky popletu pilulky. Ale ona ví přesně, co má v kterou dobu brát. Jo.

JACK Díkybohu, máme v pokoji televizi. Poslouchá ji, a pak odpadne.

FINBAR Tak to je dobrý, ne?

JIM Jo, ona je pořád... zítra ji vezu k její sestře do kláštera.

JACK Tam je ale přísná klauzura?

JIM To víš. Nesměj mluvit a vůbec. Ona je o šest

JACK let starší než máti, tak to víš, jak...

FINBAR Prosím tě. A udělá jí ten vejlet dobře?

JIM Kdepak, až se vrátíme, bude úplně oddělaná,

FINBAR jako když vypneš žárovku.

JACK Ach tak.

JIM No jo.

FINBAR Brendan s Valerií se vrací.

BRENDAN To všechno tam už stálo dřív než dům.
VALERIE Aha.

FINBAR Tady je máme. Mysleli jsme, že budeme muset vyslat pátračí četu.

VALERIE Trochu jsem se tu porozhlídla.

FINBAR Nemá tu dvakrát pořádek, co?

VALERIE Možná větší, než mívám já.

JACK To proto, že tu měl dneska sestry. Tím to je.

FINBAR Dneska jsem je zahlíd, obědvaly u mě.

BRENDAN Nech si ty řeči!

FINBAR

(s přehnanou opatrností) Aha... obraťme list. Cítlivé místo. Nechtěl bych, Valerie, abyste tu zůstala na pospas, cejtím za vás odpovědnost.

BRANDAN Neměj strach, že bych se nepostarali.

FINBAR Ne ne, zatím dělám garde já.

VALERIE Víte, já bych ráda, ty vaše historky, já...
FINBAR Už o tom nebudem mluvit. Těch starejších historek už bylo dost. Jsou to jen babský řeči, nic víc. Zrovna jsme si z toho utahovali, zatím co jste byli pryč. Budem z toho všichni vystrašení jak vrabčáci, ne? Nebudem moct usnout!

VALERIE Ne, víte, mně se něco stalo. Ale když už jste o tom sami začali. Pro mě je to důležitý. Ze nejsem tak úplněj blázen.

Víte, já jsem spíš obyčejná... normální ženská. Zaměstnaná. Měla jsem dobrou práci na dublinské technice. Narodila se mi dcerka, Niamh, ale pak jsem zas nastoupila do práce. Manžel na technice učí strojarinu. Niamh se narodila v osmdesátém osmém. Nastoupila jsem, když jí bylo pět, když šla do školy. Často pak bývala u Danielových, u manželových rodičů. Danielova matka ji brala ze školy. Vyzvedla jsem si ji vždycky, když jsem se vrátila z práce. A loni se Niamh strašně chtěla naučit plavat.

Ve škole byla taková možnost. Každou středu jezdili s celou třídou do bazénu rehabilitační kliniky v Clontarfú. Moc hezky jí to šlo. Bez problémů. Milovala vodu. Nemohla se dočkat středy, až půjdou plavat. Každou sobotu ji Daniel brával do bazénu, no prostě...

Jenže na tak chytrou, společenskou a veselou holčičku byla moc, hm... V noci špatně spala. Bála se tmy. Nechtěla vás vůbec pustit

z místnosti. Jeden z nás s ní musel ležet, dokud neusnula, ale i potom si k nám často vlezla do postele a spala s náma.

A já se jí ptala: „Co je to s tebou, když jdeš spát?“ Jenomže ve dne, chápete, jí to bylo jedno. Noc byla v nedohlednu. Vůbec na to... nemyslela. Ale v noci... zdálo se jí, že jsou lidi za oknem, na půdě, že jde někdo nahoru po schodech. A ve zdech... že klepou děti. A na protějším chodníku vždycky viděla stát nějakého pána. Bylo toho víc. Chudák...

Chtěla jsem ji vzít k doktorovi, ale Daniel říkal, že z toho vyroste. Tak jsme dávali pozor na to, jaké jí dáváme číst knížky, na co se kouká v televizi a vůbec.

Ale víte, ona se dokonce bála, že až se ráno probudí, máma s tátou budou pryč a nechají ji v domě samotnou. To alespoň říkala

Danielově matce. A všechn nábytek a koberce, všechno bude pryč. Víte, co chci říct? A tak jsem jí vysvětlovala, že my bysme ji nikdy, rozumíte, že je to nesmysl. A kdyby někdy přes den dostala strach, ať mi zavolá, že přijedu a vyzvednu ji, že se není čeho bát. Znala naše číslo, ona si moc dobře pamatovala čísla a všechno. Znala číslo domů a k babičce a ke mně do práce. Všechny je znala.

Pak ale loni v březnu byl ve škole plavecký den. Děti měly uplavat celý bazén. Slíbila jsem, že se na ni přijdu podívat. Jenže jsem musela... Nedostala jsem se včas z práce, tak pak jsem to stihla, abych ji vyzvedla po plavání, ale hm, jak jsem tam přijela, stála tam sanitka. Ten bazén byl u kliniky, a tak jsem si myslela, že prostě někoho přivezli. Vůbec jsem tomu nevěnovala pozornost.

Jak jsem tam ale vešla, viděla jsem, že v bazénu nikdo není a jedna učitelka že tam stojí se skupinou děcek. Plakala a některé ty děti taky plakaly. A nějaká paní, taky maminka, přišla ke mně a povídá, že se stala nehoda. Že Niamh se uhodila v bazénu do hlavy, zůstala ve vodě a že se jí teď snaží oživit. Říkala, že bude v pořádku.

Vůbec jsem nevěřila, že je to skutečnost.

Myslela jsem, že to musí být někdo jiný.

A pak jsem šla, přivedli mě do nějaké místnosti a Niamh tam ležela na stole. Byl to

pingpongový stůl a jeden člověk ze záchranky jí dával... umělé dýchání.

Měla plavky. A ten doktor povídá, že má pocit, že to k ničemu nevede. A že neví, jestli je ještě živá. Zabrali ji do ručníku a odnesl do sanitky. Nasedla jsem k němu dozadu. Volali, že jí dají na dýchací přístroj v Beaumontu a zkusi ji tam oživit. Ale myslím, že ten doktor věděl, o co jde. Nedýchala a on to věděl a řekl, jestli se s ní nechci rozloučit v sanitce, kdyby to náhodou v nemocnici nešlo. Přitiskla jsem ji k sobě. Byla úplně studená. A řekla jsem jí, že maminka ji má moc ráda. Vypadala, jako že spí, ale rty měla modré a byla mrtvá.

Všechno se seběhlo tak rychle. Za pár minut. Myslím, že vám nemusím říkat, jak to bylo těžký. I mezi mnou a Danielem. Jako by to ani nebyla pravda. Na pohřbu jsem si říkala, že bych ji mohla vzít z rakve a všechno by bylo pryč.

Myslím, že Daniel mě asi... Nevím, jestli mě opravdu obviňoval, nemožla jsem vůbec nic dělat. Ale byl čím dál tím víc v práci... Jen... Aby se nesesypal... hm. A já jsem zatím spíš... vlastně jsem ani nevěděla, co dělám. Bloumala jsem po bytě... Seděla jsem doma a Danielova matka se tam motala.
Pauza.

Ale pak jednou ráno, ještě jsem ležela. Daniel už byl v práci. Vždycky takhle pár hodin ležím a snažím se zůstat v limbu. Zazvonil telefon. Ale já ho nechala zvonit. Nechtělo se mi ho zvednout. Dlouho vyzváněl. Pak přestal a já zase usínala. Znova začal zvonit a zvonil dlouho. Tak jsem si řekla, že to bude Daniel a že něco potřebuje. Musel to bejt někdo, kdo věděl, že tam jsem.

Tak jsem to zvedla. Bylo hrozně špatně slyšet, jako když se vám do linky namíchá druhý hovor. Byly tam hlasy, kterým jsem nerozuměla. A pak jsem zaslechla Niamh. Povídá „Mami?“ A já hned, rozumíte: „Ano?“
Krátká pauza.

A ona říkala... Chtěla, abych přijela a vyzvedla ji. Rozumíte, vůbec jsem nevěděla, jestli se mi to zdá nebo jestli se mi zdálo to, že už s nama není. Prostě jsem řekla: „Kde seš?“

A ona povídá, že asi u babičky v ložnici, ale babička že tam není. A že má strach. Že jsou tam děti, klepají na zdi a na protějším chodníku je nějaký pan, dívá se na ni a chystá se přejít ulici. A jestli bych pro ni nepřijela?

A já řekla, že přijedu, jasně, že přijedu! Položila jsem telefon, vítla do auta jen tak v tričku, co jsem v něm ležela. A jela k Danielově matce. Přes slzy jsem skoro neviděla. Rozumíte, já jsem věděla, že tam nebude. Věděla jsem, že je pryč. Ale samo pomýšlení, ať už je kdekoli, že... a já pro ni nemůžu nic udělat!

Danielova matka zavolala doktora a já... den dva jsem prospala. Ale pak... Daniel měl pocit, že bych se měla vyrovnat s tím, že Niamh umřela. Ale já si zase myslela, že on by se měl vyrovnat s tím, co se stalo mně. Trval na tom, abych šla na nějaké léčení, pak že bude všechno v pořádku. Jenomže vítě, k čemu to všechno, když Niamh? Ona je tam... pořád mě potřebuje.

Pauza.

JACK Nemoh to bejt jenom nějakej sen nebo... ?

Krátká pauza.

FINBAR Uřčitě máte za sebou velký šok, Valerie. To se stává. Váš... mozek se s tím snaží vyrovnat, víte? (*Pauza*) Váš muž sem přijede za váma?

VALERIE Myslím, že ne.

FINBAR Byla by hrozná škoda, kdybyste... kdybyste se neměli... vidat kvůli něčemu jako, jako co? Ani nevíte, co to bylo.

Krátká pauza.

BRENDAN Řekla, že ví, co to bylo.

FINBAR No ale, to přece nemůžete brát jako fakt, to, co... chápete... musíte se na to dívat z větší... to... z nadhledu.

JIM Třeba si někdo spletl číslo.

BRENDAN Cože?

JIM Moh to bejt omyl nebo ten telefon moh mít poruchu. A vy jste si mohla myslet, že to slyšíte. Něco ve sluchátku.

BRENDAN Ty vole, pak bys přece v tom křápu neslyšel něčí hlas!

JIM Mohlo to bejt i něco jinýho.

- JACK Hele, v klidu, Brendane. Jim se jen snaží o ty posraný věci mluvit.
- FINBAR No tak, kluci.
- JACK Jen se nerozčiluj, jo?
- VALERIE Dost. Já nechci, abyste... Stalo se to. A já jsem ráda, že jsem tady a... že jsem slyšela, co jste říkali. Aspoň vím, že nejsem blázen.
- Krátká pauza.*
- FINBAR Valerie, to si tady přece nikdo nemyslí. Ale... prostě... o těchhle věcech nikdo nic neví, ani to, jestli existují. Člověk slyší různé blbosti, všude možné. Většinou se to ale dá nějak vysvětlit. Jim sám říkal, že měl z té chřipky tenkrát něco jako delirium.
- JIM Měl jsem pořádnou teplotu.
- FINBAR (*k Brendanovi*) A ta Maura... no... Nealonová, fakt je, že tu byla každéj den, ne? Kolik toho tak vypila? Ale na rovinu.
- BRENDAN Kolik toho vypila?
- JACK (*k Finbarovi*) Měj trochu tý úcty.
- FINBAR Něco tím chci říct. Ta ženská pila jako duha.
- JACK Všichni pijem.
- FINBAR Ale no tak. Byla to alkoholička, rozumíte, Valerie? Než jste se rozhlídla, vyzáhla láhev whisky. Kdo by po tom neslyšel klepání?
- JACK Teď jí teda křivdíš. Ta ženská je mrtvá a nemůže se hájit.
- FINBAR Já ji z ničeho neobviňuju. Kdyby teď vešla tuhle do dveří, kdyby byla naživu, koupím jí panáka, a kdyby byla při síle, věřím, že by si dala s chutí. Byl bych první, kdo by jí koupil pít. Ale mám bar, dole v Erbu. A vím, co s člověkem udělá pár panáků. Neříkám nic jinýho, než že se ráda napila.
- BRENDAN A co ty a Walshovi?
- FINBAR Hele. Kolikrát ti to mám říkat? Byla to banda bilbejch cvoků!
- Pauza.*
- Měl jsem tenkrát v noci nahnáno. Je to tak. Ale přesně tohle s člověkem dělaj ty historky. A teď je mi to protivný. To, co jsem tenkrát zažil. Byl jsem mladej. A s tím je konec, vy magoři.
- Pauza.*
- Ať je to, jak chce, na to hlavní jsem zapomněl.
- Je mi moc líto vaší dcerušky, Valerie. Je mi to moc líto.
- JACK Nám všem. Moc líto. Je to hrozný.
- Dlouhá pauza.*
- FINBAR (*pohlédne na hodinky*) Budu muset jít, bohužel. Nechce se mi, ale...
- VALERIE Tak dobře.
- BRENDAN Neboj, já ji doprovodím.
- FINBAR Možná už ale chcete jít, ne?
- VALERIE Hm.
- BRENDAN Dejte si ještě něco k pití a trochu si vydechněte.
- VALERIE Jo, myslím, že se ještě chvílku zdržím.
- FINBAR Nebudete se děsit těch starejch historek?
- JACK Ach jo, přestaň strašit jako stará baba. Bude jí fajn.
- FINBAR Určitě?
- JACK Bude jí fajn.
- JIM Svež bys mě, Finbare?
- FINBAR To víš, že jo, Jime.
- JACK Počítáš ráno s tím autem pro otce Donala?
- JIM (*počítá peníze*) Jasně. Ve tři čtvrtě na devět jsem tam.
- JACK Bezva. Já jen, že musím, víš, za Conorem Bolandem.
- JIM Jo, prima. Brendane, prosím tě...
- BRENDAN Tulamore?
- JIM Buď tak hodnej.
- Brendan vloží malou láhev whisky do plastového sáčku a podá ho Jimovi. Jim se snaží plazit. Brendan na to diskrétně mávne rukou.*
- FINBAR Tak jo.
- JIM Tak. Valerie.
- VALERIE Moc ráda jsem vás poznala.
- JIM (*bere ji za ruku*) To, co se vám stalo. Je mi to moc líto. A jsem si jistej, že vaše holčička je v pořádku a v bezpečí, ať je, kde je, a já se za ni trochu pomodlím, i když to určitě nepotřebuje. Ona je svatá. Je to nevináčko. A ten chlápek, co jsem ho viděl tenkrát na hřbitově, byl jen z té kořalky a z tý my horečky. Finbar má pravdu. Přeju vám, abyste tu našla klid. Zase se uvidíme. Jste moc milá. Dobrou noc.

VALERIE Dobrou noc. A díky, Jime.
 JIM Nemáte zač.
 FINBAR Valerie. (*Podá jí ruku*)
 VALERIE Dík za všechno.
 FINBAR Bylo mi potěšením. Zítra nebo pozítří vám brnknu, jak to jde... (*Kývne na ni*)
 VALERIE Prima.
 FINBAR Postaráme se, aby se vám tu dařilo a abyste se s náma co nejdřív šžila. Jsme moc rádi, že jste mezi náma.
Neohrabané ji políbí na tvář.
 VALERIE Dík za všechno, Finbare.
 FINBAR Nemí za co. Chlapi.
 JACK Finbare.
 FINBAR Doufám, že se brzo uvidíme, Jacku.
Podají si ruce.
 FINBAR Platí?
 JACK Brzo nashle.
 FINBAR Brendane.
 BRENDAN Měj se, Finbare. Ať se ti daří.
 FINBAR Zastavím se brzo, ne jako teď.
 BRENDAN Fajn.
 JIM Dobrou.
 BRENDAN Dobrou, Jime.
 VALERIE Na shledanou.
 JACK Tak zejtra.
 JIM Ve tři čtvrtě na devět.
 FINBAR Mějte se.
Jim a Finbar odejdou.
 JACK Tak to vidíš.
 BRENDAN Hmm.
 JACK Promiň, že jsem na tebe vyjel. Víš, jak...
 BRENDAN Jo, jasně. Byl jsem jen...
 VALERIE Byla to moje chyba.
 JACK Ale co vás nemá? Jasně, že to nebyla vaše chyba. Víte... Ono je to všechno moc pěkný. Jak tu spolu hezky sedíme a blbnem s téma starejma historčkama. Ale pak, když je to něco tak osobního jako to, co se stalo vám... Lidí na to reagujou různě. Víte, Jim nechtěl...
 BRENDAN No...

JACK On tím nic nemyslel.
 BRENDAN Nechtěl tím říct, že byste měla něco s telefonem.
Trochu se zasmějí. Pauza.
 JACK To je... hrozná věc, co se stalo. Je vůbec možný se s nčím takovým vypořádat? Teď nemyslím ten telefonát, ale víte, co.
 VALERIE Vím. (*Pauza*) Co já vím? (*Pauza*)
 JACK Je nám to moc líto.
 BRENDAN Pojďte, sednem si ke kamnům. Dáme si ještě jednu.
 JACK Dobrej nápad.
 BRENDAN Podejte nám skleničku, Valerie. Jacku, dáš si jednu, vid'?
 VALERIE Můžu to zaplatit?
 JACK Ne ne ne.
 BRENDAN Na účet podniku. Úředně už je zavřeno. Pojďme.
Jack a Valerie se přesunou ke kamnům.
 JACK Posadte se sem. Za chvilku nám bude bezvadně.
 BRENDAN Dám vám trochu brandy, Valerie. To víno v ledniče zmrzlo.
 JACK No vidíš.
 VALERIE Dík moc.
 JACK Tak to má bejt. A je to. (*K Brendanovi*) Řeknu ti, stejně to Jima pořádně sebere, až tu jeho máma nebude.
 BRENDAN To je jasná věc. Roky už je na tom špatně. Odchází před očima, ale že už to trvá leta! A pořád ho rozmazluje. I když...
 JACK Jasná věc. Ach jo.
Brendan přinese pítí.
 VALERIE To je na mě moc!
 BRENDAN Ale kde.
 JACK Nikdo neříká, že to musíte všechno vypít. Však on to zase sleje zpátky do láhve.
 BRENDAN Už mě nesper, buď tak hodnej!
 JACK Myslím, že bychom se měli napít na vás.
 BRENDAN Ano. Na vás, Valerie.
 JACK Doufejme, že se to všechno... (*Zvedne sklenici*) Nakonec...

BRENDAN Na zdraví.

VALERIE Na zdraví.

Pijí. Jack na okamžik sleduje Brendana.

JACK Je to kus chlapa, co?

Usmějí se.

VALERIE A co vy? Vy nemáte děti, Jacku?

JACK Ne. Já se nikdy neoženil. Jemu ale pořád říkám, chlapče, trochu se starej. Mladej mužskej jako on. Aby nedopad jako já.

VALERIE Vy byste byl radši ženatý?

JACK Prosim vás, kdo by o mě stál? O takového hádavýho prevíta, jako jsem já.

BRENDAN Svatá pravda.

JACK Jo... To máte tak. Zrovna to povídám tuhle Brendanovi. Trčím v dílně pod tou mizernou plechovou střechou. Sám na tý okrese. Všichni jezděj do Carricku po nový silnici.

Není tam nic... v létě výheň jako v peci kvůli tý střše, a když ne, tak do ní mydlí déšť, jako když padaj cihly, takovej je to kravál. A tak tam člověk trčí, zastaví se tam jen někdo, kdo to tu dobře zná. A to vám je pocit... Ale co. Zájdu si sem na jedno. Člověk potřebuje společnost. Víte co, mezi lidi. Jo jo.

VALERIE

JACK A vy jste o tom ani neuvažoval? Ani zamlada? To víte že jo, na co jinýho člověk zamlada myslí? No ne?

Brendan to už zná. Měl jsem děvče. Moc milý, hezký děvče. Tři roky jsme spolu chodili, od třiašedesátýho do šestašedesátýho. Jenže ona chtěla do Dublinu. Měla pocit, že bychom se tam měli odstěhovat. A já, ani nevím proč, nějakěj podvědoměj strach nebo co, drželo mě to tady. Vůbec jsem nechápal, proč utíkat někam do Dublinu, rozumíte?

Nakonec tam odjela, tak jako tak. Měla tam práci a čekala, že přijedu za ní. Ale mně jako by přiskočilo, měl jsem dojem, že je to snad tisíc kilometrů. Zasekl jsem se.

Párkrát jsem tam zajel. Vždycky jenom...

víte... měla tam malou cimru. Studená, vlhká díra to byla. Byl jsem nesnesitelněj. Přišlo mi, že nic jinýho mě tam nečeká. Neuměl jsem se s tím vyrovnat. Proč, to nevím. Přitom jsem byl celej hrr do cestování, pro ten fyzickéj pocit... tu svobodu. Ale stačil jeden den a noc,

a měl jsem všeho plný zuby, procházeli jsme se v parku, já byl jizlivěj, znuděnej a takovej vypuštěnej.

Pauza.

Moc jsem ji chudinku trápil. Ach, člověk stárne a vrací se k tomu, proč dělal to či ono, a zjistí, že ve spoustě případů ani žádnej důvod nebyl. Spoustu věcí děláte prostě ze zlomyslnosti. Přestal jsem jí odpovídat na dopisy. A jen jsem se bál, že od ní zase dostanu dopis. Cože se mnou je a jestli snad nefunguje pošta nebo co se děje.

Pauza.

Těžko říct, co jsem tím sledoval. Prostě jsem ji... vynechal. Byl jsem velkéj chlap a táta mi předával živnost. A já tčkal sem a tam. Případal si jako někdo. A ještě jsem měl tu drzost cejtít se ukrivděně, když mi napsala, že si bude brát nějakýho chlápka... A já, že je to v první řadě její vina, neměla odjíždět. Tss.

Od nás na tu svatbu jela celá delegace, autobusem. Byl jsem prostě jeden z nich. Jeden z hostů. V obleku a v nablejskanejch polobotkách jsem to snad ani nebyl já. A k tomu kocovina, ale hrozná. Do pěti do rána jsem chlastal tohleto a zíral do krbu. A v devět jsme už byli v autobuse. A všichni tam probírali, proč se jako nepřijela vdt sem. Bylo mi zle jak psovi.

A jak jsme smrděli brilantinou! Balíci z venkova. Br. Seděli jsme v kostele v Phibsboro. Všechny ty její krásný kamarádky, zdravotní sestřičky, se svejma klukama od policie. Brala si policajta. Hotovej obr. Ramena jak gorilí samec. Procházeli kolem uličkou a já zachytil její pohled. Vrhnul jsem na ni ten nejfalešnější úsměv, jakěj si umíte představit. Malej úsměv, kterej říkal užij si tu svoji gorilu, protože já mám budoucnost před sebou.

A ona se na mě podívala jako na kterýhokoli jinýho hosta na tý svatbě. A bylo to. A já opravdu *měl* budoucnost před sebou. Léta a léta budoucnosti. Úplně jsem ji cejtíl přicházet. Všechny ty věci, se kterejma se člověk musí vypořádat sám. Úplně sám. A člověk to vydrží, protože musí všem ukázat, že je kus chlapa.

Z kostela jsem ale utekl jak malej kluk a šel pryč. Na hostinu jsem nemoh. Šel jsem dál a dál. Drobně mžilo a já šel a šel. Najednou jsem byl ve městě. Byl pošmournej den, jakoby nad městem ležela střecha. Octl jsem se v labyrintu ulic. Nevěděl jsem, co dál. Tak jsem zapadl do hospody. Taková malá tmavá krčma to byla. Jeden dva hosti a já. Takovej "uhoněnej" barman. Jako tuhle Brendan, co? Věcnej, svědomitej.

Dal jsem si jedno, pak druhý. Jednoho nebo dva panáky, seděl jsem tam a jenom zíral na ten špinavej dřevěnej bar. A ten barman se mě zeptal, jestli jsem v pořádku. Taková jednoduchá otázka. A já, že jo. Řekl, že mi udělá sendvič. Poděkoval jsem mu a skoro jsem se rozbřel – protože, rozumíte, byl tu někdo, kdo... a já ho prostě pozoroval.

Ukrojil dva tlustý krajice z čerstvýho bochníku a pečlivě je namazal máslem, aby bylo všude. Nikdy na to nezapomenu. Pak ukrojil nějaký sýr a dušenou šunku a vybral ze sklenice cibuli, dal to na prkýnko a v půli překrojil. A jen ten pocit, že to někdo pro mě udělal. Povádal: "Koukej to zbaštit", složil noviny, oblékl si bundu a šel. Vystřídal ho jinej barman.

Vzal jsem si ten sendvič a sotva jsem ho mohl pozřít, protože jsem měl v krku takovej knedlík. Sněd jsem ho ale celej, protože někdo, koho jsem neznal, ho pro mě udělal. Taková drobnost. Ale pro mě to znamenalo moc. Posílilo mě to jako žádný jiný jídlo v životě.

Šel jsem na tu hostinu a jaksepatří jsem se za sebe styděl. Byla v tom pokora, jakou jsem od té doby vždycky hledal. Jenomže člověk nevydrží bejt hodnej. A bejt převít je snaží. Víte, tam dole v dílně. Celej den přístipkařím. Celý hodiny spravuju pichlou gumu. Aspoň při tom člověk nepřemejšlí nad tím, co by bývalo, kdyby, a co jsem mohl udělat. Jako bych uhýbal očima, jako na tý svatbě. Člověk by se měl podívat druhýmu do očí, jen když k tomu má dobrej důvod. Ale něco vám řeknu – není jediný ráno, abych se neprobudil a nemyslel na ni. (Pauza) A tak už to zůstane, kamaráde. (Pauza) Jo. (Pauza) Asi už půjdu.

BRENDAN Zvládneš to v tom větru?

JACK Panebože, tu cestu bych snad měl znát, ne?

BRENDAN Půjčím ti baterku.

JACK Že si taky furt stěžuju...

BRENDAN (na odchodu) Jsou horší, to se neboj. (Odejde)

JACK Jo. Duchářská historčka to nebyla. Aspoň že tak.

VALERIE Nebyla.

JACK Těch už bylo dost. (Pauza) Nebude to dlouho trvat a všichni budem duchové, co říkáte, co?

VALERIE Hmm.

JACK Všichni tu budem sedět a srkat whisky s Maurou Nealonovou. (Pauza) Jo. (Krátká pauza) Byl to zvláštní večer, aspoň pro mě.

VALERIE (zlehounka se zasměje) Pro mě taky.

JACK Sakra. Ale mohlo to bejt horší. Moc rád jsem vás poznal.

VALERIE Já taky.

JACK Nechtěl jsem to tak rozebírat.

VALERIE Ale ne, prosím vás...

JACK Ale ve vás je něco... Inspirujete. A pak tohle. (Dotkne se skleničky. Usmějí se) Nevím, jestli je to tady pro vás nejlepší... abyste, rozumíte? Proč ne?

VALERIE

JACK Ah. Ženská jako vy. Takhle se tu schovávat. Poslouchat, jak takový všiváci zvaný o strašidlech. A potvrzujou tak všechny vaše nejhorší obavy. Ěh. Duchové, andělé a tyhle věci. K čertu s nima! Ani slyšet o tom nechci. Protože nemůžu vidět, když to děsí někoho, jako jste vy. Jako byste toho neměla... sama dost, proboha. A mně je to moc, moc líto, co se vám stalo.

VALERIE Dík.

Přichází Brendan a blíká baterkou.

BRENDAN Baterie jsou dost slabý. Víš co, hodím tě domů.

JACK A nebude ti to...

BRENDAN Nebude, stejně beru Valerii.

VALERIE Pojeďte s náma.

JACK Tak fajn. Bezva.

Brendan čistí skleničky, jde za bar a uklízí.

VALERIE Nechcete pomoci, Brendane?

BRENDAN Ne, kdepak. Zůstaňte, kde jste, za vteřinku to je.

JACK *Jack si bere bundu, vtipkuje.*

VALERIE Ta je vaše, Valerie?

JACK Jasně, moje.

VALERIE *Jack vezme její bundu a pomáhá jí do ní.*

JACK No vidíte.

VALERIE Vy jste galantní.

JACK To je bontón, co, Brendane?

BRENDAN To víš.

JACK Tak.

VALERIE Díky.

JACK Hmm. Dáme si poslední.

VALERIE *Vytahuje balíček cigaret.*

JACK Dáte si?

VALERIE Díky, já nebudu.

BRENDAN Už si nedám, díky, Jacku.

JACK Ráno vstávám brzy. Jedu za Conorem Bolandem. To je až na druhý straně Carricku. Má snad patnáct děcek. Usmrkanci špinavý. *Brendan a Valerie se smějí.*

VALERIE A kdybyste viděli tu jeho! Má figuru jak traktor. A ten ksicht!

BRENDAN Ty seš hroznej chlap.

JACK Jo, chvílema jsem.

VALERIE *Brendan se podívá na Valerie a potřese hlavou.*

VALERIE Stavíte se tu zas někdy?

JACK Já jsem tu každou chvíli. Někdo musí ten podnik držet nad vodou.

BRENDAN *(zabraný do práce)* Nepsoslouchejte ho, Valerie. Teď se tu pár tejdnu neukáže ani on ani Jimmy.

VALERIE Proč ne?

BRENDAN *(přestane pracovat a zapálí si)* Začnou jezdit Germáni, ty to tady milujou.

VALERIE *(Jackovi)* A vám se to nelíbí? *Jack udělá obličej.*

BRENDAN Má dojem, že jsou moc hlučný.

JACK Člověk ani pořádně neví, o čem to mluví.

BRENDAN A tyhle dva... Seděj tu s Jimem u baru

a kysele se škleběj. Ztrácej se před očima jako dvě stařenky.

JACK Tak zlý to s náma není.

BRENDAN Jsou jak dva věchýtky, měla byste je vidět.

VALERIE A kam potom chodíte?

JACK Do jedný hospody v Carricku, U korbele.

BRENDAN *(pohrdavě)* U korbele. Děláš si srandu? Tam jich musí bejt zrovna tolik.

JACK To zas ne, tam to není tak hrozný.

VALERIE Tady vám vadí, že jste tu doma.

JACK Tak to je. Teď jste na to kápla. Vidíš,

BRENDAN Brendane, Valerie nás brání. Je to jen z úcty k tomuhle místu.

BRENDAN Divná úcta. Když mě tu vy dva necháte, abych tu stál za barem se založenějma rukama, kopal se do zadku a nevěděl, která bije! Zatímco oni tu mastěj na kytaru samý vykopávky ze šedesátých let. Ani neznať slova. A já nemůžu nic, jen jim občas načepuju pár piv a koukám, jak stín kopce pomalu leze po dveřích, když zapadá slunce. Jako magor, vážně se na to dívám! Sleduju, jak pomalu leze na ty Němce. Ani si toho nevšimnou. Jestli tohle má bejt moje večerní zábava, tak z toho nutně blbnu.

JACK Jen si nestěžuj. Něco ti povím. Jestli bude mít Valerie dost kuráže na to sem přijít a ustat ty Němce, pak se neboj, že bysme ti s Jimem nepřišli dělat společnost.

BRENDAN Jako že bys nás poctil téma svejma sentimentálnima kecama, jo?

JACK Hele, nech bejt! Panebože, o čem se to bavíme? Neměj strach, tak jako tak tu budeš mít každej večer Finbara, jak se bude motat kolem Valerie.

VALERIE Tak dost!

Trochu se zasmějí.

JACK Přitáhne ho to sem jak mouchu na kravinec, to si piš. Panebože. Co jsem to zas plácnul, do prdele!

BRENDAN Nic, dobrý Jacku. Bylo to skvělý, jako obvykle.

JACK Huř už to nešlo. Promiňte.

VALERIE No tak, už se uklidněte. *Brendan si obléká bundu.*

JACK Promiňte. Ale vy byste...
VALERIE Co? Vydejhala ty... Germány?
JACK Jo.
VALERIE Klidně přijdu.
JACK Myslím, že to je správněj přístup. Měla byste bejt mezi lidma, tam, kde je světlo.
BRENDAN (*rozhlíží se*) Neviděli jste moje klíče?
Valerie a Jack se trochu porozhlédnou.
VALERIE Aspoň bych se mohla trochu naučit německy.
JACK Ale co já vím... Oni jsou... jsou vůbec z Německa, Brendane?
BRENDAN Co?
JACK Ty Němci! (*K Valeriei*) My jim říkáme Němci.
Valerie vezme klíče z krbové římsy.
VALERIE Jsou to tyhle?
BRENDAN Jo, díky. Tak co, jdeme?
Jdou ke dveřím.
JACK Odkud vlastně jsou? Snad z Dánska nebo z Norska? (*K Valeriei*) Odněkud odtamtud.
Jack vyjde následován Valeriei.
BRENDAN Co já vím, odkud se tu berou.
Brendan zhasne světla a odejde.
Pomalů se stmívá.

KONEC

Na cestě duchů (The Weir)

Foto Vlado Bohdan
(Snímky ze zahajovacích zkoušek)
Stavovské divadlo